

e-manet

üç aylık elektronik Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisi
Sayı 17 – Temmuz-Eylül 2009

DÜŞÜNCE

- Li-derkenar: Yetkiniz** 3
Chuck Faroe
- Tamam mı? Devam mı? Dünya Görüşünün Değişimi (3. Bölüm)** 4
Steven K. Mittwede
- Türkiye'deki Deprem Neredeni ve Nedeni** 7
John Piper

KİTAP

- İsa'nın ve Pavlus'un Kutsal Yasa Hakkındaki Öğretilerini Karşılaştıran Tablo** 8
George Bristow
- Galatyalılar Serisi: Galatyalılar 6:1-18** 13
İhsan Özbek

TARİH

- Her Şeyimiz Uğruna Mücadele Etmek:** 17
Athanasios'un Yaşamı ve Hizmetleri (3. Bölüm)
John Piper

HİZMET

- Kilisede Para: Bereket mi, Sorun Mu?** 21
Ken Wiest

“Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere emanet et.”

– 2. Timoteos 2:2

e-manet

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir.

e-manet, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi vardır: olgunlaşma ve hizmet.

Dergide benimsenen iki temel değer vardır: üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgiyle hoş görmenin yanı sıra, Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. **e-manet**’in yararlı olması için tepkilerinizi, isteklerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları yazikurulu@e-manetdergi.org adresine iletebilirsiniz.

e-manet’in tüm sayılarını <http://www.e-manetdergi.org> adresli web sitemizden indirebilirsiniz. Ayrıca dergimizde yayınlanan tüm makaleleri interaktif bir dizinde bulabilirsiniz.

Li-derkenar Yetkiniz

✍️ Chuck Faroe

İnsanlar bana itaat etmek zorunda olsalar, onlara nasıl davranırım?

Kendinize bunu sorduğunuzda nasıl cevap alırsınız?

Aslında, bu soru içinde bir başka soruyu barındırıyor: *İnsanlar bize niye itaat etsinler? Niye mi itaat etsinler? Çünkü yetkimiz var. Kilise önderi olarak sorumluluğumuz olduğu gibi, yetkimiz de var. Yetkiyse, “emre itaat ettirme gücü”dür!*

O zaman yazının başındaki soruya dönelim: *İnsanlar size itaat etmek zorunda olsalar, onlara nasıl davranırsınız? Yetkinizi nasıl kullanıyorsunuz?*

Hemen hemen her konuda nasıl davranacağımızı içinde yetiştiğimiz kültürden öğreniriz. Bu açıdan, Erol Göka'nın “Türk Kültürü, Lider-Merkezli bir İtaat Kültürüdür” başlıklı yazısı anlamlıdır (*Türklerde Liderlik ve Fanatizm*, s. 103-114). Göka'nın gözlemlerinden ikisine bakalım.

Türkiye bir itaat kültürüdür: *“Türk grup davranışının temel niteliklerinden biri olan ‘itaat’, pek doğal olarak en büyük etkisini liderlik üzerinde gösterir. Daha aileden başlayarak Türk toplumunda herkesin yeri, kimin kime itaat etmesi gerektiği bellidir; küçük büyüğe, kadın erkeğe, ast üste itaat etmelidir...Her Türk kimin elini öpmesi gerektiğini nasıl biliyorsa; nerede, kimin yanında, nasıl oturması gerektiğini de daha çocukluğunda çok iyi öğrenmiştir...Kimin odasına kimlerin kapıyı çalarak ve ceketinin düşmesini ilikleyerek gireceği, ayakta mı duracağı yoksa oturarak mı konuşacağı, söze nasıl başlayacağı konusunda okullarda okutulmayan ama her Türk'ün yaşayıp giderken öğreniverdiği kurallar manzumesi, itaat kültürünün ne denli güçlü olduğunun göstergesidir.”*

Buna göre, bize itaat etmesi gereken kişilere karşı nasıl davranırız? Hemen, duraksamadan, bize itaat etmelerini bekleriz herhalde.

Türkiye otoriter bir toplumdur: Türkiye'nin ünlü sosyal psikoloğu Çiğdem Kağıtçıbaşı, *[bazı] düşünürlerin otoriter kişilikle ilgili analizlerini görünce Batı'da ancak bazı kişilikler geçerli olan bu özelliklerin Türkiye'de sosyal norm olduğunu* gözlemlemiştir.

Türkiye için toplumsal norm olduğu söylenen “otoriter” ne demektir? TDK Sözlük, “otoriteli” diye tanımlamakla yetinir. Oysa “sourtimes.org” internet sitesinde bir vatandaş otoriter kelimesinin yaptığı çağrışımı şöyle yakalar: *“Otoritesini kendine hiçbir sınır koymadan kullanan, kendisine karşı çıkılmasını hoş görmeyen, buyurgan tavırlı kimselere de denir.”* Buna göre yetkimizin sınırsız, buyurgan davranmamızın da normal olduğunu varsayacağız.

Diğer herkes gibi otoriter olmasına oluruz ama Kutsal Ruh er geç İsa'nın konuya ilişkin şu sözlerini bize hatırlatacaktır: *“Bilirsiniz ki, ulusların önderleri onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak”* (Mat. 20:25-26). Burada “ağırlıklarını hissettirirler” sözü, “otoriter olurlar” anlamına gelir. İsa, “benim egemenliğimin kültüründe, sizin aranızda bu böyle olmayacak. Önder otoriter olmayacak!” diyor.

İsa, yetkimize boyun eğmesi gereken kişilere nasıl davranacağımızı anlatmasını şöyle sürdürür: *“Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun.”* (Yani onlara garsonluk yapsın.) *“Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun.”* (Yani onlar karşısında hizmet için parayla satın alınmış bir esir gibi davransın.) *“Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi”* (Mat. 20:26-27). Önderlik, yetkimize boyun eğmesi gereken kişilerin çıkarlarına hizmet etmek için, kendi çıkarlarımızı çarımha germe demektir.

Yetki kullanımı dahil olmak üzere, içinde yoğrulduğumuz kültürün davranışlarımızı belirlemesi doğaldır. Tanrı'nın egemenliğinin oluşturduğu altkültürü yürekte benimsemekse, *doğüstü* bir davranıştır.

Size itaat etmesi beklenen kişilere nasıl davranıyorsunuz? Garson gibi, kul gibi, çarımha gerilen Mesih gibi mi? Otoriter değil, böyle davranmak için, “göksel Babamızın yetkin olduğu gibi” yetkin olmamız gerekmektedir (bkz. Mat. 5:48).

Kutsal Ruh hepimizi Mesih'e yakışan yetkinlik düzeyine eriştirsün ve yetkimizi öylece kullanmayı öğretsin. Yetkiyi yumuşaklıkla ve sevgiyle hizmet ederek kullanmayı da öğrenelim.

O zaman, “yetkiniz” demeye hak kazanmış oluruz.

Tamam mı? Devam mı?

Dünya Görüşünün Değişimi

(3. Bölüm)

✍ Steven K. Mittwede

Biz kimdik?

Türk romancı İrfan Yalçın bir eserinde, Zonguldak ilinin bir köyünde ikamet eden ve birkaç feci olayı peş peşe yaşayan bir kadının durumunu şöyle betimliyor:

...ağlarken çıkardığı sesi boğmak istercesine ellerini birbirine kenetliyor:

– *Off güzel Allahım, off güzel Allahım, ne ettüm ben sana? diye bağıryordu.*¹

Aynı bölümde bu kadın çok sevdiği gelininin cesetini taşıdığı ve şöyle konuştuğunu görüyoruz:

Allahım, sen yaptırıyon bunları hep...Sen istemezsen olmaz bunların hiçbiri... Dur desen gullarına, kimin gılı gıprar ki? Kim garşı gelebilir ki sana? Haddine mi düşmüş! Dünya guruldu gurulah hiç böyle şey gördün mü sen? Gelinin kokmuş ölüsünü sırtında taşıyan bir garı gördün mü? Görmedinse gör işte! Bu da senin yüzünden... Sen istediğün için...²

Bu satırlardan kadının dünya görüşü hakkında neler öğrenebiliriz? Kadının, Tanrı, dünya ve insan anlayışları hakkında belli olan neler var? İlk alıntıda kadın, Allah'ın güzel olduğunu söylüyor ve kendi yüreğini yoklamışçasına “ne ettüm ben sana” diye bağıryor. Fakat bu kitabın buralarından anlaşılan o değil, kadının aslında Tanrı'da kusur bulup, O'nu suçladığıdır.

Bu makalenin bir önceki bölümünde *Tanrı'nın karakterinin farklı yönleriyle her zaman dengede* olduğunu görmüştük. Bu savı destelemek için verdiğimiz örnekler şunlardı: Tanrı'nın adaleti lütfunu çiğneyemez, sevgisi kutsallığını rafa kaldıramaz, merhameti doğruluğunu silemez ve gazabı iyiliğini geçersiz kılamaz. Bu örneklerden çıkan sonuç şudur: Tanrı'nın karakterinde kusur yoktur, yani Tanrı mükemmeldir.

Yalnız yukarıda verilen örnekte görüldüğü gibi insanlar zor durumlara düştüklerin de bazen Tanrı'ya suçlarlar. Şüphesiz ki Tanrı egemendir ve yaptığı her şey güzeldir. Hatta Tanrı, insanları yarattığında Kendi suretinde Kendine benzer yarattı³, ve bütün yarattıklarına baktığında her şeyin iyi olduğunu gördü.⁴ Demek ki ilk başta, insanlarda da kusur yoktu.

O ilk insanların orijinal vaziyeti, Hristiyan tanrıbilimciler tarafından “kanıtlanmamış masumiyet” ya da “denenmemiş kutsallık” olarak bilinir.⁵ Bilindiği gibi Adem ile Havva kusursuz yaratıldı ve Tanrı'yla olan samimi bir ilişki içerisindeydiler. Tabii ki Tanrı'nın yarattıkları açısından bir sorunu yoktu (sorunlu olması zaten imkânsız çünkü esasen Kendisi ve yarattığı her şey kusursuzdur, ama insanlar kişisel sorumlulukla yaratıldığı için kendilerine kalan seçimler vardı, bizimde vardır.⁶

Galli pastör ve yazar Peter Jeffery, küçük ama son derece yararlı *Hristiyan İnançının ABC'si* adlı kitabında, “Sorumluluğumuz” başlığı altında bu olayı şöyle özetliyor:

Yaratılış'ın 3. bölümünde, Şeytan'ın günahın arkasında olduğu açık bir şekilde ifade edilmiştir; fakat bu bizler için bir mazeret değildir ve eylemlerimiz yüzünden olan sorumluluğumuzu da kaldırmaz. Kutsal Kitap'ta daha sonra insanın Tanrı'ya olan itaatsizliğini tanımlamak için kullanılmış olan kelimeler bunu vurgulamaktadır.

Günah; Tanrı'nın belirlemiş olduğu standarda [yani Kendi karakteridir!] erişememek anlamına gelir.

İsyan; Tanrı'nın belirlemiş olduğu sınırların dışına izinsiz çıkmak demektir.

Suç; sahtekarlık, dürüst olmamak, ahlak bozukluğu demektir ve bizim doğamızla ilgilidir.

Bu üç kelime, bizlere Tanrı'nın isteğine karşı geldiğimizi söyler. Bizim bozulmuş doğamız Tanrı'nın sınırları içerisinde kalmayı reddeder ve bizleri Tanrı'nın standartları için yetersiz kılar.

*Bu soruna sebep olan şey bizim günahımızdır ve bizler bundan dolayı sorumluyuz. Suçlu olan çevremiz değil, yetiştirilme tarzımız değil, anne babamız değil ya da imkan eksikliği değildir; bu tamamen bizim hatamızdır ve Tanrı bizleri sorumlu tutar. Bundan kaçış yoktur.*⁷

Mesih İsa'ya iman edip O'nun sağladığı kurtuluşu kabul etmeden önce hepimiz isyankâr ve suçluyduk ve dolayısıyla Tanrı'dan ayrıydık.⁸ 2Se. 1:8-9'da Pavlus, imansızların kesin geleceğini şöyle açıklıyor:

Rabbimiz İsa, Tanrı'ya tanımayanları ve kendisiyle ilgili Müjde'ye uymayanları cezalandıracak. Böyleleri Rab'bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar.

Anlaşılan, insanlığın Mesih dışındaki vaziyeti vahim ve umutsuzdur. Kesinlikle O'nun kurtuluşuna her bir insanın ihtiyacı vardır. Başka bir mektubunda Pavlus, orijinal (daha imansız olan) durumumuzu şöyle betimliyor:

*Sizler bir zamanlar içinde yaşadığımız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümranlığın egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık.*⁹ (vurgu eklenmiştir)

Ama şimdi başlangıç noktamıza dönelim. Bizler de bazen zor durumlara düştüğümüzde Tanrı'ya suçlarız. “Sen egemensen niye bunlara izin verdin? Neden bunlara katlanmamız lazım?” Tanrı'ya kötülüğün kaynağı olarak göstermek çok yanlıştır. Unutmamalıyız ki günah yüzünden ikamet ettiğimiz dünya bozulmuştur.

Ölüydük. Gazap çocuklarıydık. Yozlaşan dünyanın bir parçasıydık. John Calvin bu durumu açıklarken şöyle bir ifade kullanıyor:

Adem, tüm yaratılış üzerine bir lanet getirmiştir. Günahı onun tüm soyuna geçmiştir. Miras alınan bozulmuşluk ya da özgün günah öğretisi budur. İlk başta iyi ve saf olarak yaratılan doğamız artık bozulmuştur. Doğuş anımızdan itibaren bundan etkilenmiş durumdayız...Her birimiz, daha doğmadan önce bile, Tanrı'nın gözünde kirliyiz...

*Özgün günahı tanımlayalım: Özgün günah, canımızın her yerine nüfuz eden ve ilk olarak Tanrı'nın gazabını hak etmemize, ikinci olarak da yanlış şeyler yapmamıza sebebiyet veren bozulmuş doğamızın miras alınmasıdır.*¹⁰

Aynı zamanda Tanrı'nın (ve bizim!) düşmanı Şeytan, Tanrı'nın yüceliğini hep çalmayı çabalayan bir varlıktır. Biz de isyanımıza devam ettikçe Şeytanın işine katılmış olup Tanrı'ya yüceltmemiş olmuyoruz. Kendinden var olan, her şeyi yaratan ve devam ettiren Tanrı, tamamen kusursuz olduğu için itaatimiz ve tapınmamıza layık ve O bütün hayatlarımızla yüceltilmelidir.¹¹ Başka bir deyişle biz Rab'be yaraşır biçimde yaşamalıyız.¹² Ayrıca Mesih İsa'ya iman etmeyenlerin durumu ne kadar tehlikeli olup bizim de müjdeleme konusunda ne kadar gayretli olmamız gerektiğini anlamalıyız.

Bilindiği üzere Tanrı bir tek yasa koydu ilk insanlara.¹³ Ve bu yasağı çiğnediklerini de biliyoruz.¹⁴ Böylece günah dünyaya girmiş olup ruhsal ölüm bütün insanlara yayıldı.¹⁵ Ama unutmamalıyız ki bu olayda Tanrı için sürpriz olan bir şey yoktu. Tanrı hâlâ egemendir. İnsanları yarattığında günah işleyeceklerini biliyordu, hatta Tanrı'nın kurtuluş tasarısındaki her şey – en azından Tanrı'nın düşüncesinde – dünyanın kuruluşundan önce belirlenmiştir.¹⁶ Buna karşın Tanrı, yarattığı insanlardan haklı olarak itaat bekler. Sözü'nde bizlere ilkeler ve buyruklar vermesi zaten bunu kanıtlar. Sonuç olarak Tanrı, her şeyi kullanarak bütün tarihi istediği yere yönlendirip götürüyor.

Dünya görüşümüzün değişimi sadece yeni inançların kabul edilmesiyle olmaz. Ama doğru inançlar (yani gerçek!) yüreğimiz ve zihnimize nüfuz ederse derinliklerimizde bariz ve kalıcı değişim olur. Ancak ve ancak Kutsal Ruh'un verdiği kuvvet ve lütuf aracılığıyla, biz Kutsal Kitap'ın öğrettiklerini gerçekten benimsedikten sonra değişime yol açılır.

Anlamadığımız noktalar hakkında bir not

Hem Tanrı'nın egemen olması hem de insanların sorumlu olması belki birbirine ters düşen gerçekler olarak algılanabilir. Ama bu bir çelişki teşkil etmez, tanrıbilimciler bu durumu *antinomi* olarak adlandırırlar.¹⁷ Antinomi çelişki değil ama iki veya daha fazla çelişiyor görünen düşünce, iddia veya ifadelerin aynı

zamanda mevcut olmalarıdır. Başka bir deyişle bunlar tanrıbilimsel sırlardır. Böyle sırların var olması pek şaşılacak şey değildir:

*"Çünkü benim düşüncelerim Sizin düşünceleriniz değil, Sizin yollarınız benim yollarım değil" diyor RAB. "Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, Yollarım da sizin yollarınızdan, Düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir."*¹⁸

Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki O, bizimle iletişim kurmak ister, Sözü ve Mesih İsa'nın aracılığıyla bize hitap eder, bu iletişimi başarıyla sağlar.¹⁹ Buna karşın biz bu hayattayken bazı olaylar veya durumları tamamen veya hiç anlayamayacağız (dünyadaki haksızlıklar, kötülükler, vs.) çünkü bunlar Tanrı'nın gizli iradesinde kalan şeylerdir. Fakat Tanrı'nın adil ve güvenilir olduğundan emin olabiliriz.²⁰

Dip Notlar:

¹ İrfan Yalçın, *Ölümün Ağzı*, 3. baskı (İstanbul: Kaynak Yayınları, 2002), s. 134.

² A.g.e., s. 135-136.

³ Wayne Grudem, sistematik tanrıbilimsel olan *Hıristiyan İlahiyatı*, çev. Levent Kınran (İstanbul: Yeni Yaşam Yayınları, 2005) kitabında, bu benzerlik hakkında güzel bir açıklama yapar (s. 203-206).

⁴ Yar. 1:26,31

⁵ Örneğin, Dennis J. Mock, *Bible Doctrine Survey, Course Manual 5* (Tucker, Georgia: Bible Training Centre for Pastors, 1989). Bu tabirler, Adem ile Havva'ya herhangi bir sınav veya ayırtı daha olmadığından dolayı kullanılır.

⁶ Grudem (a.g.e.) "İlahi Takdir" adlı (8.) bölümünde Tanrı'nın egemen iradesi ve insanların sorumlu olmalarıyla ilgili çok kapsamlı ve yararlı bir açıklama yapar. Onun bir kısmı şöyle: "Tanrı'nın dünya üzerindeki egemenliğinin *insan eylemleri aracılığıyla* işlev gördüğü unutulmamalıdır. Bu gerçeğin unutulması durumunda, eylemlerimizin ya da seçimlerimizin hiçbir fark yaratmayacağı ve olayların gelişimini etkilemeyeceği düşünülebilir. İlahi takdir kavramını yanlış anlamamak için aşağıdaki noktaları vurgulamalıyız. [Bunların yalnız ikisini gösteriyoruz burada.] **1. Biz hâlâ eylemlerimizin sorumluluğunu taşıyoruz... 2. Eylemlerimiz gerçek sonuçlar doğururlar ve olayların akışını değiştirirler.**" (s. 161-162) Demek, Adem ile Havva sorumluydular, biz de sorumluyuz ve yaptığımız seçimler fark yaratır.

⁷ Çev. Fatih Bilger (İstanbul: Gerçeğe Doğru Kitapları, 2004), s. 32-33.

⁸ Örneğin, Yşa. 59:2: "Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, Sesinizi işittiremez oldunuz."

⁹ Ef. 2:1-3.

¹⁰ *Kutsal Kitap Hıristiyanlığı*, çev. Baturalp Bal (İstanbul: Kaya, 1999), s. 50. Dolayısıyla Calvin "İnsanın iradesi köle durumundadır" diye devam ediyor.

¹¹ Örneğin, Rom. 12:1.

¹² Örneğin, 1Ko. 7:35, Kol. 1:10, 1Se. 2:12, Tit. 2:12.

¹³ Yar. 3:3.

¹⁴ Yar. 3:6.

¹⁵ Rom. 5:12.

¹⁶ Örneğin, Ef. 1:4, İbr. 4:3, 1Pe. 1:20, Va. 13:8.

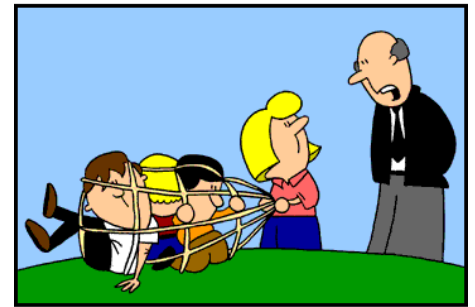
¹⁷ Örneğin, antinomi (İng. antinomy) kavramı ile ilgili güzel bir açıklama şu web sayfasında bulunmaktadır:

<http://reasonfromscripture.blogspot.com/2009/01/j-i-packer-antinomy-of-sovereignty-and.html> (11 Mayıs 2009'da erişildi).

¹⁸ Yşa. 55:8,9. Bu bağlamda Hıristiyan tanrıbilimciler Tanrı'nın kavranılamazlığından söz eder. Örneğin, Grudem (a.g.e., s. 71) şöyle yazıyor: "Tanrı'yla asla tümüyle kavrayamayız. Tanrı sınırsız ve sonsuz, biz ise sınırlı ve kısıtlı olduğumuz için Tanrı'ya asla tümüyle anlayamayız. Bu anlamda Tanrı'nın kavranılmaz olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bunu söylerken, O'nun hiç anlamadığımı değil, 'tümüyle' anlamadığımı dile getiriyoruz."

¹⁹ Örneğin, İbr. 1:1,2.

²⁰ Örneğin, Yas. 32:4, Mez. 116:5, Va. 15:3, 16:7.

Mikel Rice'a teşekkürler

03-25-1998

Copyright © Gospel Communications International, Inc. www.revrenda.com
Kızım "balk yerine insan tutacağız" dedim, ama böyle değil!

Türkiye'deki Deprem Neredeni ve Nedeni

18 Ağustos 1999

 John Piper

 Şafak Tari

Ağlayanlarla ağlayın” (Rom. 12:15). Sevgi ağladığında ve eyleme geçtiğinde, bazı cevaplar bulmalıdır. Bütün cevapları değil, ama bazılarını. Kutsal Kitap'ta hiçbir deprem Şeytan'a atfedilmez. Birçoğu Tanrı'ya atfedilir.* Çünkü Tanrı, yerin ve göğün Rabbi'dir. “Rüzgara, suya bile buyruk veriyor, onlar da sözünü dinliyor!” (Luk. 8:25). “Yeryüzüne buyruğunu gönderir, Sözü çarçabuk yayılır. Yapağı gibi kar yağdırır, Kırağıyı kül gibi saçar. Aşağıya iri iri dolu savurur, Kim dayanabilir soğuşuna? Buyruk verir, eritir buzları, Rüzgarını estirir, sular akmaya başlar” (Mez. 147:15-18). “O bakınca yeryüzü titrer, O dokununca dağlar tüter.” (Mez. 104:32). “Dünyayı yerinden oynatır, Direklerini titretir. “ (Eyü. 9:6). Ve eğer Şeytan ve cinleri, O'nun denetimine güçle sızmaya çalışsalar, “Kötü ruhlara bile yetkiyle buyruk veriyor, onlar da sözünü dinliyor” (Mar. 1:27).

Depremler en nihayetinde Tanrı'dan gelir. Doğanın kendisine ait bir iradesi yoktur. Ve Tanrı'nın Şeytan'a serbestlik tanımak gibi bir borcu yoktur. Cinler ne zarar verirlerse versinler, bunu Tanrı'nın izni dahilinde yapabilirler. Eyü. 1-2 ve Luk. 22:31-32'nin vurguladığı şey budur. Tanrı, sonsuz hikmeti ve iyi niyeti olmaksızın hiçbir şey yapmaz. “Oysa bilge olan RAB'dir. Felaket getirebilir” (Yşa. 31:2). “RAB iyidir” (Mez. 100:5). Bütün bunların ışığında, Tanrı'nın 17 Ağustos 1999'da binlerce can kaybına yol açan bu yürek parçalayan trajedi için iyi ve bilgece amaçları vardı.

Gerçekte, çağın sonuna dek birçoğunu kavrayamayacağımız yüz binlerce amacı vardı. “Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!” (Rom. 11:33-34). “Gizlilik Tanrımız RAB'be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir “ (Yas. 29:29).

Bununla birlikte, gerçekleşmesi için dua edebileceğimiz Kutsal Kitap'ta açıklanan olası amaçlar da vardır.

Vahiy Kitabı'nda çağın sonunda gerçekleşen depremler*, İsa Mesih'e iman etmeyenlerin dağlara, kayalara, “Üzerimize düşün! Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi!” (Va. 6:16) diye haykıracakları bir günün yaklaştığının uyarısı ve tövbe çağrısıdır.

Mat. 24:7-8'de sözü geçen depremler “doğum sancılarının başlangıcı” olarak yorumlanır. Yani, bu ilgisiz dünyaya Tanrı'nın Egemenliği'nin yakında doğacağını hatırlatmak için bir uyandırma zilidir; böylece uyanık kalın ve İsa Mesih'i karşılamaya hazır olun.

Tanrı'nın tek taraflı olarak binlerce canı alması, “RAB verdi, RAB aldı” (Eyü. 1:21) gerçeğinin sesli bir ilanıdır. Dünyanın alması gereken mesaj, yaşamın Tanrı tarafından borç olarak verildiği (Luk. 12:20) ve O'na ait olduğudur. Tanrı, kendi isteğine göre yaşamı yaratır, onu verir, geri alır ve bize hiçbir şey borçlu değildir. Hem çocuklar (2Sa. 12:15) hem de yaşlılar (Luk. 2:29) üzerinde hak sahibidir. Tanrı'nın hakkını yemek yerine, çok geç olmadan bu gerçeği öğrenmek ve yaşamımızı gerçek sahibine adanmak büyük bir lütuftur.

Bir depremde hissedilen güç, Tanrı'nın huşu veren ihtişamını açığa vurur. Bu büyük bir armağandır, zira “Bilgelikğin temeli RAB korkusudur” (Mez. 111:10). Dünya insanları Rab'den korkmaz ve bu nedenle kendilerini kurtaran bilgelikten yoksundurlar.

Yeryüzü ayağınızın altından kayınca, kaçacak hiçbir yer olmadığı biçiminde dramatik bir duyguya kapılırız. Çoğu felaketlerde rüzgarlar ve seller kabardığında, sınıksız duran tek şey topraktır. Fakat toprağın kendisi güvensiz olduğunda nereye gidilebilir? Cevap: Tanrı.

Rab, bu acı dolu felaket bağlamında bu iki amacı da yerine getirsin.

- 1) İmanlılar dünyasallıktan tövbe etsinler. “Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız” (Luk. 13:3).
- 2) Dünyanın her tarafında imanlılar, Baba'nın yargısı karşısında hayatını ortaya koyan Mesih'in merhametini açıkça göstermek üzere sıra dışı sevgiyle öne çıksınlar.

Dua ediyorum, veriyorum, titriyorum, güveniyorum, Pastör John

* 2Sa. 2 2:8; Yşa. 13:13; 24:18-20; 29:6; Mez. 60:2; Nah. 1:5-6; Va. 6:12; 8:5; 11:13 vd; 16:18.

İsa'nın ve Pavlus'un Kutsal Yasa Hakkındaki Öğretilerini Karşılaştıran Tablo

George Bristow

Yasa ile ilgili konu	İsa (Müjde Kitapları)	Pavlus (Y.A. Mektupları)
SÜREKLİLİK (Yasa'yı kullanan öğreti, yasayı gerektiren, genişleten, açıklayan ve uygulayan)		
1) Yasa "tamamlanmalı," tamamen yerine gelmelidir		
İsa Yasa'yı "tamamlar" Müjde ya da iman Yasa'yı destekler	Mat. 5:17	Rom. 3:31; 10:4; Gal. 5:18-23
Tüm Yasa "yerine getirilmelidir" ve hiçbir şey "boş" olmayacaktır	Mat. 5:18-19/Luk. 16:17; Yu. 10:35	Rom. 8:4
Yasa'nın (= Kutsal Yazılar'ın) vaat ettikleri tamamlanmalıdır	Luk. 24:26-27,44-46; Yu. 1:45; 15:25; 19:36	Rom. 1:2; 3:21; 16:26; 1Ko. 15:3-4; Tit. 1:2
2) Yasa (özellikle Kutsal Yazılar), söz konusu eylemleri ya da konuları desteklemek / göstermek için kullanılır		
Yasa bir konudaki uygulama ve argümanları destekler	Mat. 12:5; Yu. 7:22-23	Rom. 3:10-19; 4:3; 1Ko. 9:8-9; 14:21,34; Ef. 6:2
Pentatük'ün Yasa öncesi bölümlerine gönderme yaparak Yahudiler'in Yasa konusundaki yanlış uygulamalarını düzeltmek	Mat. 22:23-33/Mar. 12:18-27/Luk. 20:27-37;	Gal. 3:16-21
3) İsa Yasa altında doğru davrandı, Yasa'yı mükemmel bir biçimde tuttu ve yerine getirdi		
İsa'nın "doğumu ve yaşamının" Yasa altında ve tamamen kusursuz olması	Luk. 2:23-27,39; Yu. 5:19; 8:46	Rom. 15:8; 2Ko. 5:21; Gal. 4:4
4) Yasa'yı çiğneyenlerin uyarılması		
Yasa'yı her çiğneyen (Yasa tanımazlar ve Yasa'yı tutmayanlar) eskatolojik anlamda kayıp olacaklar (mahkum edilmiş, lanetlenmiş)	Mat. 7:23; 13:41; 23:28,33	Rom. 1:32; 2:1-12; 1Ko. 6:9-10; Gal. 3:10,12; 5:19-21
Yahudiler Yasa'yı çiğnedikleri, kendi buyrukları ve geleneklerini zorlayarak Yasa'yı çiğnedikleri için azarlanırlar	Mat.15:3,9; Mar. 7:7-10; Mat. 23:2,23	Kol. 2:8,23; Tit. 1:14

Yasa ile ilgili konu	İsa (Müjde Kitapları)	Pavlus (Y.A. Mektupları)
4) Yasa'yı çiğneyenlerin uyarılması		
İsa ve Pavlus Yasa'yı ve gelenekleri çiğnemekle suçlanır ancak ikisi de kendisini savunur	Mat. 9:14; Mar. 2:18; Luk. 5:33; Yu. 5:18; 9:16; 10:33	Elç. 21:21,28; Pavlus'un önceki davranışları Tanrı'ya karşıydı; Elç. 26:11; 1Ti. 1:13; 1Ko. 15:9; Gal. 1:13; Flp. 3:6
5) Tanrı'nın buyruklarını ya da Yasası'nı tutma çağrısı		
Sonsuz yaşam için buyrukları, tüm Yasa'yı tutmak	Mat. 19:17; Mar. 10:19; Luk. 10:25-27; 18:18-20	1Ko. 7:19; Rom. 10:5
Tanrı'nın Yasası iyi, ruhsal ve kutsaldır	Mat. 23:23	Rom. 7:12-16
Yasa'yı işitenler değil, yerine getirenler (yazılı ya da yürekteki yasa) aklanacak ve yaşayacaktır.	Mat. 23:28	Rom. 2:13-15,23-27; 10:5
6) "Sevgi" Yasa'nın tamamlanmasıdır (bu hem süreklilik hem de devamsızlık olarak görülebilir)		
Yasa'nın (ve peygamberlerin) sevgi buyruklarında özetlenmesi ve yerine gelmesi	Mat. 7:12; 22:34-40; Mar. 12:28-31; Luk. 10:25-37; Yu. 13:34	Rom. 13:8-10; Gal. 5:14; 6:2
7) Yasa, İsa ve Müjde'ye tanıklık eder		
Yasa İsa'ya, Mesih'e tanıklık/peygamberlik eder ve bu konuda öğretir ("onunla/benimle ilgili"). Bu buyruk olarak Yasa'dan çok Kutsal Yazılar olarak yasadır.	Mat. 11:13; Luk. 16:29-31; 24:27,44; Yu. 1:45; 3:14-15; 5:45-46	Rom. 3:21; 10:19; 16:26; Gal. 3:24-25; 4:21; 2Ti. 3:15
8) Yasa ile övünenler azarlanır		
Yahudiler/Ferisiler budalaca Yasa'yı bilmekle/tutmakla övünür ve bilmeyenleri hor görürler	Mat. 11:25; 23:16-26; 15:14; Luk. 18:11-12; Yu. 7:49; 9:28,34	Rom. 2:17-21,23; 3:27; 1Ti. 1:7
Yasa ile ilgili tartışmalar sonuç vermez ve asıl önemli konulardan uzaklaştırır	Mat. 23:23	Tit. 3:9
DEVAMSIZLIK (Yasa'yı tutmanın yetersizliğini gösteren öğretisi, Yasa döneminin sonu)		
9) İnsanın Yasa'yı tutmada yetersizliği		
İnsanın Yasa'yı tutmada yetersizliği (İsrail'de özetlenmiş); günahlı, "kötü" insan yüreği ve herkese tövbe çağrısı (Yasa'yı tutanlara bile).	Mat. 4:17; 15:19; 19:16-22; 23:15; Luk. 11:13; 13:3,5; Yu. 2:24-25; 3:19; 7:19; 8:32-36	Rom. 1:18-32; 3:10-20; 5:6,8 ; 7:14-25; 8:3,7-8; Gal. 1:4; 6:13; Ef. 2:1-3; 4:17-24; Kol. 1:21
Yasa'ya göre "kusursuz" ve "azimli" olanlar bile cahil, inançsız olabilir ve Tanrı'nın Mesih'teki amacına karşı gelebilir	Luk. 1:6,20; 18:20-24; Yu. 16:2; 19:7. Ferisiler'in muhalefeti bunu gösterir.	Rom. 10:1-3; Flp. 3:5-6; 1Ti. 1:13. Pavlus Tanrı'ya karşı savaştığını anlar.
Ferisiler, Yasa'yı öğretenler Yasa'yı tutmakta başarılı olmaz, "günah içindedirler".	Mat. 23:2-4; Luk. 11:39-52; Yu. 7:19; 8:7,21,24,34.	Gal. 6:13; Rom. 2:17-29; 3:10-23

Yasa ile ilgili konu	İsa (Müjde Kitapları)	Pavlus (Y.A. Mektupları)
9) İnsanın Yasa'yı tutmada yetersizliği		
Yasa'yı "işleriyle" tutmaya gayretli olanlar bunu elde edemeyecekler	Mat. 20:1-16; Luk. 18:9-14; 15:28	Rom. 9:31-32
İsrail'in Yasa'ya körlüğü, Yasa'nın Tanrı'nın İsa'daki doğruluğuna işaret ettiğini görememesi	Yu. 5:40,46-47	Rom. 9:31 - 10:4; 2Ko. 3:15
10) Yasa günah nedeniyle kölelik ve ölüm getirir		
Yasa, günah ve beden zayıflığı nedeniyle yaşam yerine kölelik ve ölüm getirir. Günah köleleştirme gücünü Yasa'dan alır.	Yu. 7:19; 8:21,24	Rom. 6:14; 7:5-11; 8:2; 1Ko. 15:56; 2Ko. 3:7; Gal.2:19; 3:10,13,17,21
Yasa günahların hesabını tutar, Yasa olmadan "suç" yoktur	Yu. 9:41; 15:22 (İsa'nın kendi sözleri de bunu yapar)	Rom. 4:15; 5:13
Yasa günah bilgisi getirir ve suçu artırır (İsa Yasa'yı bu amaçla kullanır)	Mat. 15:3-6; Mar. 7:9-12	Rom. 3:20; 5:20; 7:7-11; Gal. 2:19; 1Ti. 1:7-9
11) Yasa Mesih gelene "kadar" ve geçici olarak "eklenmiştir"; Yasa'nın verilmesinin zamanlaması ile ilgili öğretisi		
Yasa geçicidir, bir parantez: "-a kadar" ya da "eklenmiş"; "başlangıçtan beri" değil.	Mat. 11:13/Luk. 16:16; Mat. 19:7-8/Mar. 10:3-5; Yu. 1:17	Gal. 3:17,19,24; Rom. 5:13-14,20; 2Ko. 3:13
Yasa Mesih'in gelişine dek "peygamberlik" yaptı.	Mat. 11:13	Rom. 1:2; 3:21; Gal. 3:6,25
Musa ve Musa öncesi referanslar (örn. sünnet atalardan geldi)	Yu. 7:22	Rom. 4:9-11; Gal. 3:17
İbrahim'e "vaat" (Yasa'dan önce geldi) Tanrı'nın lütufla kurtuluşunun temelidir	Luk. 1:68-75	Rom. 4:13-16; Gal. 3:17-23
12) Yasa'yı tutmak artık zorunlu değil \ gönüllü, Yahudiler'e tanıklıkta ya da düşmelerini engellemekte faydalı		
Yasa'yı Yahudiler uğruna tutmak, zorunluluktan değil, "onlara tanıklık" olarak	Mat. 8:4/Mar. 1:44/Luk. 5:14	1Ko. 9:20-21
13) İsa Yasa'nın "tamamlanması" ya da "sonudur", ölümü ve dirilişi ile Yasa'yı "yürürlükten kaldırmıştır"		
İsa Yasa'yı "tamamlar", "yürürlükten kaldırır" ya da "yerine başka bir şey koyar"	Mat. 5:17; Yu. 1:17	Rom. 10:4; Ef. 2:15
Oğul'un Musa ve İlyas (Yasa ve peygamberler) karşısında önceliği vardır, İsa onlardan üstündür.	Mat. 17:3-5/Mar. 9:4-7/Luk. 9:30-35; Yu. 1:17	Rom. 10:4; Gal. 4:4
Dışsal hiçbir şey insanı kirletmez (yiyecek, içecek, uluslardan gelenlere dokunmak vs.)	Mat. 15:10-11,17-20; Mar. 7:15,18-19	Rom. 14:14,17; 1Ko. 6:13; 8:8; 10:25-27; Kol. 2:20-23; 1Ti. 4:4; Tit. 1:15
Mesih uluslardan sesini işitenlerden kendisine tek sürü, yeni insan yaratmak için duvarı kaldırdı, buyruk ve kuralların yarasını geçersiz kıldı.	Mat. 28:18-20 (krş 10:5-6); Yu. 10:16; 15:1-5	Rom. 1:17; 3:29; Ef. 2:11-15

Yasa ile ilgili konu	İsa (Müjde Kitapları)	Pavlus (Y.A. Mektupları)
13) İsa Yasa'nın "tamamlanması" ya da "sonudur", ölümü ve dirilişi ile Yasa'yı "yürürlükten kaldırmıştır"		
Bir zamanlar Yasa'nın tapınak töreniyle yapılan temizleme/kutsallaşma şimdi Ruh aracılığıyla Mesih'in sözüyle yapılır.	Mat. 8:1-4; Mar. 1:41; Yu. 7:37-39; 13:8-10; 15:3	1Ko. 1:30; 6:11; Ef. 5:26; Tit. 3:5
İsa'nın kanı ve ölümü yeni antlaşmanın kurbanla başlatılması ve barışma/günahın bağışlanması ile ilişkili	Mat. 26:28; Mar. 14:24; Luk. 22:20; Yu. 6:53-56 Ayrıntılı çarmıha gerilme kayıtları	Rom. 3:25; 5:9; 1Ko. 10:16; 11:25,27; Ef. 1:7; 2:13; Kol.1:20
Mesih/kilise son tapınağın köşe taşı ve tapınakta tapınma sistemini bitirip tamamlar (kahinlik, kurbanlar, kutsallık)	Mat. 16:18; 21:42; Mar. 12:10; Luk. 20:17-18; Yu. 2:19-22; 4:21-24 / Ölümüyle perde yırtıldı: Mat. 27:51-53; Mar. 15:38; Luk. 23:45	Rom. 9:33; 15:16; 1Ko. 3:10-11, 16-17; 2Ko. 6:16; Ef. 2:20-22; 5:2
Yeruşalim'de tapınakta tapınmanın bittiği ilan edildi, yeni tapınak ruhsal bir evdir	Mat. 24:1-2; Mar. 14:58; Luk. 13:34-35; 21:6,24; Yu. 4:21	1Ko. 3:10-11, 16-17; 2Ko. 6:16; Ef. 2:20-22
Çarmıh Yasa'yı tamamına erdirdi	Mat. 27:51; Mar. 15:38; Luk. 23:45	Ef. 2:13-15; Kol. 2:14
Mesih'in kendisi çarmıhta lanet olarak bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı	Mat. 26:28; 27:26-46 (lanet, terketme çağrısında görülür)	Gal. 3:13
14) "Mesih'in Yasası" Tanrı'nın Yasasını ifade etmek bakımından Yasa'nın yerine geçmiştir.		
Mesih'e bağlılık, Yasa'ya bağlılığın yerine geçer (Yasa'ya bağlılık yeterli değildir)	Mat. 19:21/Mar. 10:21	Flp. 3:1-10; Rom. 10:4-10
15) Yasa Tanrı'nın İsrail ile antlaşmasıdır, Müjde ise tüm uluslar ile yeni antlaşmasıdır		
"Yasa" Musa tarafından İsrail'e verilmiş, tamamıyla tutulması gereken bir bütündür; Mesih'in işi artık tüm ulusları kapsayan "yeni" antlaşmadır	Mat. 26:28; Mar. 14:24; Luk. 22:20; Yu. 1:17; 5:45; 7:19	Gal. 3:10; 19; 5:3; 1Ko. 11:25; 2Ko. 3:3-18
Yahudiler: "Yasa altında" – bu kendi yasalarıdır, Yasa'yı "bilirler"; uluslar: "Yasa'dan yoksun"	Yu. 7:19,51; 8:17; 10:34; 15:25; 18:31; 19:7	Rom. 2:12, 14; 3:19; 7:19; 9:1-7; 1Ko. 9:20-21, 32; Gal. 4:21
16) Yasa "aklamak" ya da "kurtarmak" için yeterli değildir; kurtuluş sadece imanla mümkündür		
Yasa aklamakta yetersiz, kimse "Yasa'nın işleriyle" aklanamaz; kişinin kendi doğruluğu yeterli değildir	Luk. 18:9-14 (kendilerine güvendiler); Yu. 7:19	Rom. 3:20,28; 10:3; Gal. 2:16; Flp. 3:7
Tanrı'nın doğruluğu ve kurtuluş Mesih'e imanladır	Luk. 7:50; 8:48; 17:19; 18:42	Rom. 1:17; Flp. 3:9
Tanrı "tanrısızları" ve "günahkarları" İsa'ya olan imanlarıyla çağırır ve aklar	Mat. 11:19; Mar. 2:17; Luk. 7:36-50; 15:1-32; 18:14	Rom. 4:5,28

Yasa ile ilgili konu	İsa (Müjde Kitapları)	Pavlus (Y.A. Mektupları)
16) Yasa “aklamak” ya da “kurtarmak” için yeterli değildir; kurtuluş sadece imanla mümkündür		
Müjde’de Tanrı’nın doğruluğu, aklanma, imanla ve “Yasa’dan bağımsızdır”; Tanrı’nın yasal suçları bağışlama armağanıdır	Mat. 18:23-33	Rom. 3:21,27-28; 4:7; Gal. 2:16; Kol. 2:13-14; 3:13
17) Devamsızlık gösteren birçok çift zıtlık ve ilişkilendirme bulunmaktadır, örneğin Yasa/lütuf, Yasa/Ruh, doğal benlik/Ruh, Yasa/iman, Yasa/vaat, Yasa/lanet, Yasa/kölelik, Ruh/özgürlük, kölelik/oğulluk)		
Miras (Tanrı’nın mirasçıları) Yasa ile değil, Oğul-Mirasçı’ya (Mesih) imanla bağlanarak edinilen doğruluk aracılığıyla lütuf yoluyla gelir. Kişi bununla Ruh aracılığıyla Tanrı’nın çocuğu olur.	Mar. 10:17-21; Luk. 10:25-37; Mat. 21:38; Mar. 12:7/Luk. 20:14	Rom. 4:13-16; 8:16-17; Gal. 3:18, 29; 4:7,28-31; 5:21 Ef. 1:11,14,18; 3:6; 5:5; Kol. 1:12; 3:24; Tit. 3:7
Tanrı’nın/doğruluğun kölesi (“Mesih’in yükü”) olmak için Mesih’in sözüyle günahtan (ve Yasa’dan) özgür kılınır.	Mat. 11:28-30; Yu. 8:31-36	Rom. 6:15-22; Gal. 3:23-4:5
Özgürlük (Yasa altında köle/hizmetçi statüsünden) = “oğulluk” (Ruh’u aracılığıyla Mesih’te)	Yu. 8:31-36	Rom. 8:14-17; 2Ko. 3:17-18; Gal. 3:24-29; 4:1-7
Yasa (“işler”) “imanla” karşılaştırılır ya da imandan ayrılır örn. Ruh ve mucizeler Yasa ile değil, Mesih’e imanla verilir.	Luk. 11:13; Yu. 4:10; 7:39	Rom. 3:27; 4:13; Gal. 3:2,5,12
Yasa ile değil imanla miras vaadi, bir zamanlar “uzak” olan uluslar da buna dahil	Mat. 8:10-12; 12:21; 15:21-28; 24:14; 28:18-20; Luk. 4:25-27; 7:9; 10:25-37; 24:47	Rom. 4:13-16; Gal. 3; Ef. 2-3 Pavlus, uluslara gönderilen elçi
İsa’nın işinin merkezinde eskatolojik Ruh vaftizi yer alır	Mat. 3:11; Mar. 1:8; Luk. 3:16; 24:49; Yu. 7:37-39	1Ko. 12:13; Tit. 3:5-6; Rom. 5:5
(Güçlendiren, yaşam veren, öğreten) Ruh karşısında (güçsüz/zayıf, ölüm getiren) benlik (Yasa ile ilişkilendirilmiş). Sadece Ruh doğruluk sağlar ve Mesih’le organik birlik aracılığıyla ürün ortaya çıkarır	Mat. 26:41; Mar. 14:38; Yu. 3:5-6; 6:63; 14:16-17,25-26; 15:1-8; 16:12-15	Rom. 2:29; 7:6; 8:1-6, 9, 13; 2Ko. 3:3-9; Gal. 3:3; 4:29; 5:16-18; 6:8; Flp. 3:3
Yasa’nın yerine lütuf	Yu. 1:17	Gal. 2:21

Galatyalılar Serisi

VI. Galatyalılar 6:1-10

✍ İhsan Özbeğ

Metnin Teması: Özgürlük iyi ilişkilere yol açmalıdır.

Metnin Kitaptaki Konumu: Kitabın sonuna gelindiğinde Pavlus, Galatyalılara yazdığı mektupta birçok konuyu ele almış durumdaydı. Müjde'nin içeriği, Yasa ve lütfun birbirleriyle ilişkileri, Yahudi yasacılığının etkilerini kilisede sürdürmek isteyen sahte öğretmenlerin öğretişleri ve bu öğretişlerin Müjde'ye aykırılığı, lütfun sağladığı özgürlük ve bu özgürlüğün dayandığı Kutsal Ruh mektubun konuları arasındadır.

Bir önceki bölümde Kutsal Ruh'la dolu yaşam konusunda öğretiş verdikten sonra Pavlus, bu öğretiye örnek de olabilecek birkaç ayrı noktaya değinir. Böylece Galatyalı okuyucu hem Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşamak gerektiğini anlayacak hem de basitçe gündemlerindeki konular açısından bunun nasıl uygulanabileceğini görebilecektir.

Ayetlerin İncelenmesi:

6:1 *“Kardeşler... ruhsal olan sizler”* sözleri ayetin muhatabı olan kişilerin Hristiyan olduklarını ve onlardan belirli bir ruhsallık beklendiğini göstermektedir. Bir önceki bölümde imanlıların Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşaması gerektiği ifade edildikten sonra bunu uygulayabilecekleri iyi bir örnek gösterilmektedir.

“suç işlerken yakalanırsa” ifadesindeki her sözcük tek tek ele alınmalıdır. Suç sözcüğüyle anlatılanlar ağır, tasarlanmış, bile isteye yapılan günahlar değildir. *“Yakalanmak”* da tuzağa düşmek, ayağı kaymak olarak da tanımlanmaktadır. Dolayısıyla *“işlerken”* sözcüğünün de vurguladığı gibi, beklenmedik bir biçimde işlenen bir günahla karşı karşıya kalınmış olması söz konusudur.

Bu tür durumlarda günahla mücadele ederken yargılayıcı ve mahkum edici bir tutum yerine, hatası olan kişiyle *“yumuşak ruhla”* ilgilenmek gerekmektedir. Çünkü amaç suçlamak değil, hatası olan kardeşi kazanmak ve suçu ortadan kaldırmak olmalıdır.

Ayrıca yargılamayı seçen kişiler de kendi yöntemleriyle yargılanacaklarını anımsamalıdır (Mat. 7:1-5). Ruhsal Hristiyanlar, Kutsal Ruh'un karakterine uygun bir yöntemi seçerler (1Ko. 13:4-7; 1Pe. 4:8).

“Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın.” Günahla ya da istenmeden işlenen suçlarla ilgilenirken ruhsal imanlı kendi güdülerini denetim altında tutmalıdır. Neyi, niçin yaptığının sürekli farkında olmalıdır. Gurur, öfke ya da bir başka günahın davranışlarını ve suç işlemiş olan kişiyle ilişkilerini yönlendirmesine izin vermemelidir. Suç ve günahla karşılaşıldığında amaç bunları işleyen kişileri cezalandırmak değil, suçu ve günahı etkisiz hale getirip bunları işleyen kişiyi tövbeye yönelterek özgür kılmaktır. Ruhsal imanlı bu süreçte hataya düşmemek için kendisini kollaması gerektiği gibi, bir zaman sonra kendisinin de benzer bir günaha düşebileceğini bilerek uyanık durur (1Ko. 10:12).

6:2 *“Birbirinizin yükünü taşıyın.”* Bu yükler kişinin olağan olarak taşıması gereken, kendi yaşamının sorumluluğunu almakla ilgili yükler değildir. Barclay, yaşamdaki değişikliklerden ve talihsizliklerden ötürü insanların taşımak zorunda oldukları bazı yükler olduğunu ve herkesin bu durumda olanlara yardım etmesinin Mesih'in Yasası olduğunu söyler (s. 53).

“Mesih'in Yasası” ifadesi Pavlus'un bütün mektup boyunca altan alta ifade ettiği bir gerçeğin ansızın su yüzüne çıkmasıdır. Mektup Musa'nın Yasası'nın yetersizliği, geçiciliği, yargı altına alıcı özelliklerini defalarca anlatır. Bunun tersi olan Mesih'e iman aracılığıyla kurtularak Kutsal Ruh'un yönlendirilmesinde yaşamak gerçeği de Mesih'in Yasası biçiminde özetlenebilir. İsa da yeni bir buyruktan söz etmiştir (Yu. 13:34) ve Yuhanna bu sevgi buyruğunu yinelemiştir (2Yu. 5-6). Kutsal Ruh'ta yürüyenler, sevgi ile yaşarlar.

6:3 Suç işlediği ortaya çıkan kişileri değerlendirirken kişi kendi zayıflığını da göz önünde bulundurmalıdır. Pavlus “hiçken” sözcüğünü kullanırken durumu açıklamak için karşıtlığı vurgulamaktadır. Söylemek istenen söz Rom. 12:3 ayetinde bir başka biçimde açıklanmıştır: “Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı’nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun.”

İnsanlar kendilerini bir şey sandıklarında, sıkıntı içindeki kardeşleriyle aralarına engeller koyarlar. Onların yüklerini taşımaları gerekirken, sevgi göstermeyi ihmal ederler. Kendi zayıf yönlerinin farkında olmaksızın suç işlediği ortaya çıkanları şiddetle yargırlar. Böylece hem kendilerine ilişkin gerçeklerle ilgili olarak kendilerini aldatmış hem de kardeşlerini ölçüsüzce suçlamış olurlar.

6:4 Hristiyanlar için bir başka tehlikede, dünyaya ait olanlarda sık görülen bir zayıflık, kendini başkalarıyla ve onların yaptıklarıyla kıyaslamaktır. İnsanlar gözlerini başkalarının üzerlerine dikerler, onların sahip oldukları, kazandıkları, başarıları ile kendilerinininkileri karşılaştırırlar. Oysa insanlara bakmak yerine gözlerini İsa’ya çevirmeleri gerekir (İbr. 12:2). Böyle yaptıklarında kendi eylemlerinin ardındaki güdüyü (motivasyonu) anlamakla kalmayacak aynı zamanda eksiklerini, hatalarını da açıkça göreceklerdir.

Ancak ondan sonra “övünmek” için neden bulunabilir. Övünmenin kaynağı da kişinin ne kadar başarılı, akıllı, üretken olduğu değildir. Tanrı’nın yardımı olmaksızın insanların bir şey yapması olanaksızdır. İnsanlar her şeylerini Tanrı’ya borçludurlar. Dolayısıyla gururu haklı çıkaracak bir gerekçe bulunamaz. Böyleyken övünmenin nedeni ne olabilir? Tanrı’nın yaptıklarıyla ve diğer Hristiyanlar ile övünebiliriz (2Ko. 1:12-14; 7:4; 9:2; 10:17; vd).

6:5 Tekrar yük taşımaktan söz ediliyorsa da bu kez farklı bir açıdan yaklaşıyor. 6:2 ayetinde kendi sorumluluğu olmaksızın sıkıntıya düşen kişilere yardım etmek gerektiğinden söz edilirken. Burada gündelik yaşamın olağan yükü konu edilmektedir. Herkes kendi yaşamını sürdürmek için sorumluluğunu üstlenip, gerekeni yapmalıdır.

6:6 Erken dönem kilisesinin belirgin özelliklerinden biri de paylaşımcı olmalarıydı. Hristiyanlar toplumdaki dışlanan ve sıkıntı çeken bir topluluk oldukları için, öğretici konumdaki kişiler gündelik yaşamlarını sürdürecek parasal kaynaklara sahip olamıyorlardı. Kilise kendisine Kutsal Kitap konusunda öğretilen önderlerinin parasal gereksinimini karşılamalıdır. “Bütün nimetler” sözü gündelik fiziksel gereksinimin karşılanması için gereken her şey olarak değerlendirilmelidir. (bkz. 1Ko. 9:8-14; 1Ti. 5:17-18; krş. Luk. 10:7).

6:7 İnsanların kendi kendilerini aldatması çok yaygın bir zayıflıktır. Yatırımları küçük olmalarına karşın, beklentileri çok büyük olabilmektedir. Oysa doğanın yasası bize insanın “ne ekerse, onu biçebileceğini” öğretiyor. İnsan aldanabilir ve aldatılabilir ama Tanrı kandırılmaz. Tanrı’nın kanarak ya da yanılarak, az eken kişiye çok ürün vermesi olanaksızdır. Elbette Tanrı lütfuyla insanlara ekmedikleri halde biçme olanağı da sağlayabilir ama bu O’nun aldanmasından değildir. İnsanların beklentisi ettikleri oranda olmalıdır. Daha çok biçmeyi istiyorlarsa, daha çok ekmeyi göz önüne almalıdırlar.

6:8 Pavlus, ekip biçme örneğini benlik ile Ruh arasındaki ilişkiye uygulamıştır. Benlik ve Ruh farklı iki alana aittirler. Eğer bir kişi benliğin ait olduğu alanda etkinlik göstermeyi seçiyorsa, buna uygun bir sonuçla karşılaşacaktır. Benliğe yatırım yapanlar, benliğin üreteceği sonuç olan çürümeyi biçecektirler. Ölüm olarak tercüme edilen *phthoran* sözcüğü hem ahlaksal hem de fiziksel çürümeyi anlatır. Cole, dünyadaki çürüme ve fiziksel ölümün, sadece yaşanan ruhsal ve ahlaksal çürüme ile ölümün doğal sonuçları olduğunu söyler (s. 228). Bu nedenle diriliş öğretisi, ölümden çıkış anlamına gelen *yeniden doğuş* ile çok yakından ilişkilidir (Ef. 2:5-6). Hristiyan günahın ve benliğin etkin olduğu alandan çıktığında, ölümün alanından da çıkar ve öteki alana, Ruh’un alanına geçer. Orada ölüm ya da çürüme değil, sonsuz yaşam söz konusu olur.

6:9 İnsan ektiği zaman sonucunu hemen alamaz. Ekim zamanı ile hasat arasında belirli bir süre geçer. Herhangi bir sonuç görmeksizin eken kişiler, eğer sonucu öngöremezlerse, bıkpı usanırlar. Gündelik yaşamda teşviki kırılan insanların sayısının çok olmasının nedeni de budur. Sonuçsuzluk usanmaya,

teşviksizliğe ve vazgeçmeye neden olur. Oysa hasadı görmemesine karşın eğer çiftçi ekme ve tarlası için yapılması gerekenleri yapmayı sürdürürse hasat mevsimi geldiğinde ürünü biçecektir.

6:10 Pavlus, Ruh'ta yürümenin bir ifadesi olarak iyilik yapmayı öğütüyor. Hristiyan'ın ekmesi gereken sevgiden kaynaklanan bir iyiliktir. Bu iyiliği fırsatı olduğunda yapması gerektiğini özellikle vurgular. Çünkü ertelenen iyilikler ya yararsızlaşır ya da yapabileceği etkiyi yapmaz. Öte yandan, eğer iyilik yapacak kişi fırsatı varken bu iyiliği yapmazsa, bunu yapabilme gücünü ya da kaynaklarını kaybedebilir.

Hristiyanlar sevgilerini ve iyiliği "herkese", bütün komşularına göstermelidirler (bkz. 5:14 hakkındaki açıklama). Yine de eğer kaynaklar kısıtlıysa ve Hristiyanlar'ın gereksinimleri başka türlü karşılanamayacaksa önceliği onlara vermek gerekir. Çünkü yönetimler ve toplum tarafından uygulanan olumsuz ayrımcılıkla karşılaşan, toplumsal ve ekonomik sıkıntı çeken Hristiyanlar başka kaynaklardan destek bulamayabilirler.

Yansımalar

1. Günah işlediğini fark ettiğiniz bir Hristiyan'la ilgili olarak ne yapıyorsunuz? Onunla yumuşak bir konuşma mı yapıyorsunuz, yoksa konuyu görmezden geldiğiniz de oluyor mu? Eğer görmezden geliyorsanız, "yola getirme" konusunda üzerinize düşen görevi yerine getirmiş olur musunuz?
2. Kilisenizde ya da dışında sıkıntı çekenlere yönelik bir yardımınız, çabanız var mı? Kimin yükünü, nasıl taşıyorsunuz?
3. Paylaşmak yalnız zenginlere düşen bir görev midir? Siz neyi, nasıl paylaşıyorsunuz?

VII. Galatyalılar 6:11-18

Metnin Teması: Son sözler

Metnin Kitaptaki Konumu: Mektubunu yazdırmayı bitirmek üzere olan Pavlus, eline kalemi alarak kendi elleriyle bir kez daha Yasa yanlısı kişilerin öğretilerine, çarmıh ile Yasa'nın karşılığına değinir. Kendi sıkıntılarından da kısaca söz ettikten sonra, kısa bir kutsama sözü ile mektubu bitirir.

Ayetlerin İncelenmesi:

6:11 Pavlus'un kalemi eline almasının temel nedeni el yazısı ile mektubu bir biçimde imzalamak istemesidir. Başka mektuplarında da kendi elleriyle birkaç selam sözünü mektuplarının sonuna eklemeyi alışkanlık edinmiştir, böylece mektubun kendisine ait olduğunun anlaşılmasını sağlamaktaydı (1Ko. 16:21; Kol. 4:18; 2Se. 3:17). Büyük harflerle yazmasının nedeni genel olarak gözlerindeki bir hastalığa bağlanmaktadır (bkz. 4:15).

6:12 Kendi eliyle yazmaya başladıktan sonra Yasa yanlısı öğretişler konusuna kısaca değinmeden edemeyen Pavlus, Galatyalılar'ı son bir kez daha uyarır. Bu yasacılar "bedende gösterişe önem verenler"dir. Yasa'yı uygulama arzuları içtenlikten yoksun, bir gösteriş çabasıdır ve dışsal, bedenseldir.

Mesih'e iman edenleri sünnete zorlamalarına bir neden daha burada verilmektedir. Mesih'in çarmıhına iman etmelerinden dolayı çekmeleri söz konusu olacak sıkıntıdan kurtulmayı arzulamaktadırlar.

6:13 Galatyalılar'ı yasacı uygulamalar konusunda ikna etmeye çalışan sapkın öğretmenlerden "sünnetliler" sözcüğüyle söz edilmektedir. Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorunda olmalarına karşın (5:3) diğer Yahudiler gibi Yasa'yı uygulamamaktadırlar (Rom. 2:17-29). Yine de temel amaçları Tanrı'yı hoşnut etmek değil, kendi gruplarına adam kazanmak olduğu için Galatyalı imanlıları sünnet olmaya zorlamaktadırlar. Böylece sünnet ettirdikleri insanlar sayesinde kendilerine övünme nedeni bulacaklardır.

6:14 Konu kimin daha çok övünme nedeni olduğu olsaydı Pavlus'un kendini övmek için herhangi bir yasacıdan çok daha fazla gerekçesi vardı (Flp. 3:3-7). Ancak Pavlus için en önemli övünç kaynağı çarmıhın kendisidir. İsa Mesih'in asıldığı çarmıhta gerçekleşenler bütün insanların kurtuluşunu sağlamıştır. Çarmıhtaki kurtuluş bir ulus ya da ümmet için değildir, kişiseldir. Bu nedenle Pavlus burada birinci tekil kişi olarak "*benim*" diye yazmıştır. İsa Mesih'e iman edenler çarmıhtaki İsa ile özdeşleşirler ve iman aracılığıyla O'nunla birleşirler (Rom. 6:5-7). Dünya ile Hristiyan arasındaki ilişkinin niteliği çarmıha göre belirlenir. İmanlı için dünya bir çekim merkezi olmaktan çıkar, ölür. İmanlı da dünyanın çağrısına uymak zorunda değildir, dünyaya karşı ölüdür.

6:15 Kısa bir özet yapılır: Kurtuluş açısından sünnet ya da sünnetsizliğin bir anlamı yoktur. Bu ayettekiler mektubun önceki paragraflarında 5:6 ayetinde yazılı olanlara çok benzer sözlerdir. Yalnızca sonraki yarı cümle değişir ve "*yararlı olan sevgiyle etkisini gösteren imandır*" sözlerinin yerini "*önemli olan yeni yaratılıştır*" sözleri alır. Yeni yaratılış ya da yeniden doğuşa da ancak İsa Mesih'in Müjdesi'ne iman ederek kavuşulur.

6:16 Pavlus aynı düşünceyi bu kutsama ayetinde de yineliyor. Kutsama üç ayrı adımda özetlenebilir:

- Esenlik ve merhamet Mesih'in çarmıhıyla ilgili Müjde'ye inananlar içindir.
- Müjde'ye iman eden herkes ona uygun bir biçimde yaşmalıdır.
- Tanrı'nın İsraili de yalnızca bu kurala uyanlardır.

6:17 "*Bundan böyle kimse bana sorun çıkarmasın*" sözü Pavlus'un Galatya kiliselerinden çektiği sıkıntıları anlatıyor. Bu sıkıntılara neden olan yasacı eğilimlerin artık onların gündeminde olmaması gerektiğini bildiriyor.

"*İsa'nın yara izlerini bedenimde taşıyorum*" ile de Pavlus Mesih uğruna çektiği sıkıntılardan ötürü bedeninde kalan izlerden söz ediyor olmalıdır (2Ko. 6:4-10; 11:23-27). Bunlar arasında Galatya bölgesinin güneyinde yer alan Listra'da ölesiye taşlandığı zamandan kalan izler olması da olasıdır (Elç. 14:19). Mektubun alıcılarının bu güney Galatya bölgesi olduğu düşünülürse bağlantı daha da ilgi çekici olur.

6:18 Pavlus kısa bir kutsamayla mektubu bitirir. Mektuplarını bitirirken en çok kullandığı sözcüklerden biri lütuftur. Bu kutsama cümlesinde lütufla ruh sözcükleri birlikte kullanılmıştır. Her ne kadar Pavlus başka mektupların kutsamalarında ruhtan söz etmiş olsa da bu mektupta her iki sözcük yoğun bir biçimde kullanılmışlardır. Galatyalılar mektubu birçok kişi tarafından lütuf mektubu olarak tanımlanır ve Pavlus lütuf dolu yaşamın ancak Kutsal Ruh aracılığıyla olacağını bu mektupta açıklar.

Yansımalar

- Mektubun başından sonuna dek Pavlus'un Müjde'nin çarpıtılması konusunda duyduğu kızgınlık ve tepki cümlelerinde açıkça gözükmektedir. Tanrı'nın Sözü ve Mesih'in Müjdesi konusunda siz de aynı heyecanı, titizliği gösteriyor musunuz?
- Yasacılar sıkıntıyla karşılaşmamak için Çarmıh Müjdesi'nden uzak durmaya çalışıyorlardı. Sıkıntı karşısında sizin tutumunuz nedir? Mesih'in Müjdesi'nden vazgeçmek ya da sıkıntı çekmek arasında bir seçim yapmanız gerektiğinde nasıl davranacaksınız?
- Pavlus "*dünya benim için ölüdür, ben de dünya için*" demiştir. Dünya ile sizin nasıl bir ilişkiniz var?

Bölüm Kaynakçası

- Barker, Kenneth ve John Kohlenberger III (ed.). *NIV Bible Commentary*. Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 1994.
- Barclay, William. *The Letters to the Galatians and Ephesians*. Louisville, Kentucky: Westminster John Knox Press, 1976.
- Barton, Bruce, Linda Taylor, David Veerman ve Neil Wilson. *Galatians*. Wheaton, Illinois: Tyndale, 1994.
- Cole, R. Alan. *Galatians, TNTC*. Leicester, UK: Inter Varsity Press, 1989.
- Fung, Ronald Y. K. *The Epistle to the Galatians, NICNT*. Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 1988.
- Luther, Martin. *Commentary on Galatians*. İngilizceye çeviren: Erasmus Middleton. Grand Rapids, Michigan: Kregel, 1979.
- Schirmacher, Thomas. *Law or Spirit?*. Hamburg: RVB International, 2001.

Her Şeyimiz Uğruna Mücadele Etmek

Athanasios'un Yaşamı ve Hizmetleri (3. Bölüm)

John Piper

Şafak Tari

İnanlı Toplulukları Önderleri Konferansı, Bethlehem Baptist Church, Minneapolis, Minnesota, ABD, 2005

Athanasios'un Hayatı ve Hizmetinden Çıkarılacak Dersler

3. Mesih'i sevmek Mesih'e ilişkin doğru önermeleri sevmek demektir

Athanasios, Mesih'e ilişkin önermelerin kişiyi cennete ya da cehenneme gönderebilecek kanlıları içerdiğini biliyordu. Mesih'e ilişkin şöyle önermeler vardı: "Tanrı Oğlu'nun bulunmadığı bir zaman vardı", "Yaratılmadan önce yoktu" ya da "Tanrı Oğlu yaratılmıştır". Bu önermeler, insanları kesinlikle ebedi lanetlenmeye götürürdü. Eğer bu önermeler yaygınlaşır ve insanlar bunlara inanırsa, bu yalanları benimseyen canlar mahvolacaktı. Ve böylece Athanasios, gerçeğe uygun, kişiyi imana, tapınmaya ve cennete götürecek önermeleri ortaya koymak için tüm gücüyle çalıştı.

İnanıyorum ki Athanasios, günümüzde pek çok sözde "reformist", "gelişen genç kilise", 'genç evanjelik' 'sonraki kökten dinciler? Kökten dincilerden sonra gelenler?' 'sonraki temelciler? Temelcilerden sonraki gelenler?' 'sonraki önermeciler? Önermecilerden sonraki gelenler?' "sonraki evanjelik" vs. gibi grupların çoğundan duyduğunuz çağdaş "önermelerden özgürleşme" çağrısından gözyaşları içinde iğrenirdi.³⁶ Sanırım şöyle derdi, "Bizim İskenderiyeli gençlerimiz Mesih hakkındaki önermelerin gerçeği için ölüyorlar. Sizin gençleriniz ne için ölüyor?" Ve eğer cevap, "Mesih için ölüyoruz, Mesih hakkındaki önermeleri için değil" şeklinde olursa, sanırım "Arius da aynen bunu söylüyor. Peki siz hangi Mesih için öleceksiniz?" diye karşılık verirdi.

Athanasios, "Bizi birleştiren Mesih'tir; bölen öğretidir" ya da "Kime güveniyorsunuz diye sormalıyız. Neye inaniyorsunuz diye değil" tarzında cümleler karşısında kahrolacaktı? kederlenecekti.³⁷ Öyle yapardı, çünkü Ariusçu piskoposların konseyleri şaşırtmak için kullandıkları taktik tam da buydu, böylece "Mesih" kavramı her anlama gelebilecekti. "Mesih bizi birleştirir, öğreti böler" gibi ifadelerle sığınanlar, önermelerin içini boşaltıp yerine sözcükler koymuşlardır. Böyle yapanlar çok derin ve taze bir şey yaptıklarını düşünürken gerçekte çok eski, bayağı ve son derece ölümcül bir şey yapmaktadırlar.

Bu durum bizi şu derse götürür ...

4. Kutsal Kitap dilinin gerçeği, Kutsal Kitap dışı dil kullanılarak etkili biçimde korunmalıdır.

Athanasios'un yaşadığı olaylar yıllar içinde fark ettiğim bir şeyi aydınlatıyordu. Özellikle liberal düşünceli Baptist ve mistik geleneklerde, "Tek iman bildiğimiz Kutsal Kitap'tır" sloganı, çoğu kez Kutsal Kitap dilinin sahte öğretileri doğrulamak için kullanıldığı gerçeğini gizleyen bir pelerin gibiydi. Bu, İznik Konseyi'nde Athanasios'un karşılaştığı sinsice bir taktikti. Ariusçular Kutsal Kitap'tan cümleleri doğruladılar. Sürece dair aşağıdaki tutanaklara bir bakalım:

İskenderiyeliler ... Ariusçular'a Oğul'un ebedi Tanrılığını şüphe götürmeyecek gibi görünen geleneksel Kutsal Yazılar'la karşı koydular. Fakat onlar, bu sözleri şaşırtıcı bir biçimde tam bir itaatle karşıladılar. Her bir iddia ileri sürüldüğünde, sanık tarafın kaçamak yaparak fısıldaştığı, el kol hareketleriyle her birinin güvenle kabul edilebileceği konusunda anlaşmaları görüldü. "Her şeyde Baba

gibi” ifadesine razı olmaları istendiği zaman, bu rıza insanın doğası gereği “Tanrı’nın suretinde ve yüceliğinde” olduğu şartı koyularak verildi. “Tanrı’nın gücü” ifadesi, fısıldaşmalar sonucunda İsrail halkının da dunamis kuriou olarak tanımlandığı, çekirgelerin ve tırtılların bile “Tanrı’nın gücü” diye adlandırıldıkları söylendi. Oğul’un “ezeli” oluşu ifadesi, “biz yaşayanlar ...sürekli olarak...” (2Ko. 4:11) metniyle karşılandı!” Kilise önderleri şaşırıp kaldı ve azınlığın ilk konseyden hazırlıklı olduğu homoosion iddiası Ariuşçular’ın kaçamakları yüzünden çoğunluğun kabulüne zorlandı.³⁸

R. P. C. Hanson süreci şöyle açıklar: “Hristiyan kilisesinin teologları, Hristiyanlık karşısına dikilen en derin soruların sadece Kutsal Kitap dili kullanılarak cevaplanamayacağını yavaş yavaş anladılar, çünkü sorular Kutsal Kitap dilinin kendi anlamı hakkındaydı.³⁹ Ariuşçular kabule zorlandıkları Kutsal Kitap dışı bir dil kullanımını sövgüyle karşıladılar. Kutsal Kitap zemininde kalmaya ve böylece gerçek Kutsal Yazılar’a bağlı insanların, dindarların ve sade imanlıların kendileri olduklarını iddia etmeye kalkıştılar. Çünkü Kutsal Kitap dilini kullanmak ve onun sayesinde kendi Kutsal Kitap dışı anlamlarının kaçakçılığını yapmak istediler.

Fakat Athanasios, bu “post-modern,” “post-muhafazakâr,” “post-önerme” taktiğini gördü ve sadece Kutsal Kitap’ın sözlerini değil, gerçeğini de korumayı bildi. Tanrı, o dönemde Athanasios’a verdiği sezgiyi günümüzde bize de bağışlasın. Çok değerli şeyler tehlikede.⁴⁰

5. Hristiyanlar arasındaki öğretisel farklılıkların yaygın ve uzun süreli olması, farkın önemsiz olduğu ya da insanları gerçek yönünde ikna etmeye ve bu konuda anlaşmaya çalışmamamız gerektiği anlamına gelmez.

Peki ya bir kimse Athanasios’a şöyle dese ne olurdu? “Athanasios, insanlar bu konu hakkında 300 yıldır fikir ayrılığında ve kilise hiçbir zaman bunlardan birini resmen doğru kabullenip diğeriniyse sapkın ilan etmedi. O zaman sen kim oluyorsun? Dünyadaki piskoposların yarısı seninle aynı düşüncede değil ve onlar da seninle aynı Kutsal Kitap’ı okuyor. Artık bu mücadeleyi sona erdir ve bırak farklı düşünceler yan yana varlığını sürdürsün”.

Tanrı’ya şükür Athanasios böyle düşünmedi. Hangi öğretilerin önemli olduğuna, hangilerini öğretmeye ve yaymaya çalışmamız gerektiğine ve hangisinin kilisenin temel kaidesi olmasına karar verirken aradan geçen zamana ya da kendisine karşıt olanların sayısına bakmadı.

Ve günümüzde bizler de kilise içerisindeki uzlaşma noksanlığının öğretisel bir çıkmaz olduğu sonucuna varamayız. Tanrı, belki Hristiyan kilisesi içinde çözümlenmemiş hayati öğretisel konuların birliğini sağlamak ister. Örneğin bu konular arasında şunlar sayılabilir: erkek ve kadın, imanla aklanma, Mesih’in ölümünün günahkârları nasıl kurtardığı, kişinin iman etmesinde Tanrı’nın mutlak yetkili lütfünün rolü. Üzerinden çok zaman geçtiği ve birçok insan karşı çıktığı için her zaman bu şekilde devam edip gitmesi gerektiğini varsaymamalıyız diye düşünüyorum. Kim bilir, Tanrı’nın şaşırtıcı lütfü sayesinde bu konulardaki yanlış görüşler de, günümüzde Yehova Şahitleri’nin savunduğu Ariuşçuluk gibi marjinal hale gelebilir.

6. Bu kuşağın çabucak anlayabileceği düşünce kategorileri içinde vaaz vermeyi amaçlamayın. Halihazırda bulunmayan Kutsal Kitap düşünce kategorileri yaratmayı amaçlayın.

Bunu bir diğer biçimde ifade etmenin yolu Andrew Walls’ın terminolojisini kullanmaktır: Hristiyanlığın yöresellik ilkesini kucaklamak uğruna yabancı/garip ilkesini göz ardı etmeyin.⁴¹ Yöresellik ilkesi, “Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum” der (1Ko. 9:22). Yabancı/garip ilkesi ise şöyle der, “Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı’nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin” (Rom. 12:2).

Kutsal Yazılar’daki en kıymetli ve hayati gerçeklerin bir kısmı günahlı insan aklının algılayış yönüne zıttır. Bunlar kafamızın içinde kolayca yer etmez. Üçlülük öğretisini anlamak da bunlardan biridir. Eğer yöresellik ilkesi dördüncü yüzyılda başarılı olmuş olsaydı, şimdi hepimiz Ariuşçu olmuştuk. İnsan aklı için Tanrı Oğul’unun, tıpkı diğer oğullar gibi, bir zamanlar var olmadığını ve sonradan var edildiğini söylemek, O’nun her zaman Baba’yla birlikte olduğunu, fakat Tanrı’nın tek olduğunu söylemekten çok daha kolay olacaktır. Fakat Kutsal Kitap, içerdiği mesajın günaha düşmüş ve sınırlı aklımıza uygun düşünce kategorileri içine girmesine izin vermez. Bunun yerine bizi, Müjde’nin sırlarını içine alabilecek yeni düşünce kategorileri yaratmaya amansızca zorlar.

Archibald Robertson, Konstantin’in Hristiyanlığa geçmesi ve Hristiyanlığa resmi statü veren Milan Fermanı’yla (313) birlikte, “Ariuşçuluk’u İznik Konseyi Bildirgesi’nden çok daha anlaşılır bulan putperest kalabalıkların kaçınılmaz olarak Kilise içerisine akın ettiğine”⁴² işaret eder. Ve eğer bir kiliseyi büyütme istiyorsanız, insanlara halihazırda anlayabilecekleri ve kabul edebilecekleri yerleşik kategorileri sunma ayarına kapılırsınız. Fakat o kilise büyüdüğü zaman, artık dünyaya o kadar benzer düşünür ki, aradaki fark belirgin değildir. Köklü Kutsal Kitap Müjdesi köreltilmiş ve Mesih’in görkemi örtülmüştür.

Bunun aksine, kültürel uzlaşa bakımından yöresellik ilkesinin yanı sıra, Athanasios insanların gerçek hakkındaki düşüncelerinin dönüşmesini, yeni kategoriler oluşturmasını ve zihinsel olarak değişmesini gerektiren yabancı/garip ilkesine derinden bağlılığımızın olması için yalvarır.

Ve bizler, bu ilkenin birbirini izlediğini düşünmemeliyiz. Birlikte başlar ve birlikte devam ederler. Hristiyanlığın ilk ve temel gerçeklerinin imansızların günaha düşmüş akıllarına uyduğunu varsaymamalıyız. Bu temel gerçeklerin 21. yüzyıl insanının aklında mevcut olan düşünce kalıplarına uydurulabileceğini ve daha sonra Hristiyan olduklarında daha gelişmiş gerçekler doğrultusunda düşüncelerini değiştirebileceğimizi varsayamayız.

Durum bu değildir. Daha başlangıçtan itibaren, onlara günaha düşmüş insani düşünce kategorilerini parçalayan Tanrı odaklı, Mesih'i yücelten gerçekleri konuşmalıyız. Bunu yapmaktan çekinmemeliyiz. Bunu ilerletmek ve Tanrı'nın lütfuyla insanlara yardım etmek ve dünyanın en iyi haberinin onlara ne etki yaptığını (düşünce kalıplarının parçalanması) görmek için gayretli olmalıyız.

Daha başlangıçta, olabilecek en sevimli biçimde, bunun gibi kategoriler yaratmaya çalışmalıyız: Tanrı mutluluk, acı ve günahla yüklü dünyayı yönetmektedir; hatta atılan bir zarın sonucu, bir kuşun yere düşmesi ve Oğlu'nun ellerinin çivilerle delinmesi bile O'nun isteği altındadır. Ne var ki, bu tür acıların ve günahın olmasını istemesine rağmen O günahsız ve tamamen kutsaldır. Ya da şunun gibi bir kategori: Tanrı, ister iyi ister kötü olsun, her yerde ve her zaman bütün insanların adımlarını yönetir. Yine de herkes O'na hesap verecek ve Mesih'e iman etmedikleri takdirde O'nun gazabının sonuçlarına katlanacaklardır. Ya da şöyle: Bütün insanlar suçları ve günahları yüzünden ölüdür ve isyanları yüzünden ahlâki bakımdan Mesih'e yaklaşamazlar. Ne var ki, gelmekle sorumludurlar ve eğer gelmezlerse adil biçimde cezalandırılırlar. Ya da: İsa Mesih, hem tanrısal hem insan doğasına sahip bir kişidir. Öyle ki, annesinin rahmindeyken dünyayı sözünün gücüyle devam ettirdi. Ya da: Kısıtlı bir insan ve sınırlı bir zaman içerisinde işlenmiş olsa da, günah gene de ebediyen cezalandırılmayı hak eder. Çünkü günah, ebedi değere sahip Tanrı'ya karşı işlenen bir suçtur. Ya da: Tanrı-insan İsa Mesih'in ölümü, Tanrı'nın doğruluğunu öylesine muhteşem biçimde sergiledi ve yüceltti ki, Tanrı, Mesih'e iman eden tanrısız kişiyi aklamakla haksızlık etmemektedir.

Bu türden zihni zorlayan ve kalıpları parçalayan gerçekler, en iyi düşüncelerimize ve yaratıcı çabalarımıza değer. Bu gerçekleri Tanrı'nın sözünün ve Ruh'un gücüyle öyle bir biçimde söylemeyi amaçlamalıyız ki, işitenlerin zihinlerinde bunlar için bir yer açılsın. Yalnızca dinleyicilerimizin zihninde zaten mevcut bulunan düşünce kalıplarını kullanarak vaaz edemeyiz, böyle yaptığımızda Müjde'ye ihanet etmiş ve Tanrı'nın yüceliğini gizlemiş oluruz.

7. En nihayetinde, bazı şaşırıcı şeyler söyleyen eski kitapların ille de yanlış olduğunu varsaymayalım, çünkü bize, gerçekte asla hayal edemediğimiz görkemli şeyler öğretebilirler.⁴³

Örneğin Athanasios, insanın tanrılaştırılması konusunda bizim muhtemelen asla söylemeyeceğimiz ürkütücü şeyler söyler. Bu, onun ya da bizim hatalı olmasından mı? Yoksa, onun kullandığı dil ve düşünce kategorileri bizimkinden o kadar farklı ki söylediği şeydeki gerçeklik hakkında hükme varmadan önce onun kafasının içine mi girmemiz gerekiyor? Bu gayreti gösterdiğimizde onun gördüğü şey hakkında büyük bir keşif yapabilir miyiz?

Örneğin şöyle söylüyor, “[Oğul] insan oldu ki biz Tanrı olalım (*theopoiëthōmen*).”⁴⁴ Ya da: “O, önce insan sonra Tanrı olmadı, ama Tanrı'ydı ve insan oldu; öyle ki bizi tanrılaştırsın.”⁴⁵ Burada önemli olan şu: “Tanrı olmak” ya da “tanrılaşmak” (*theopoiëō*) ifadesi, Kutsal Kitap'a aykırı bir şey mi yoksa 2Pe. 1:4'te söylenen “bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olasınız” (*hina genēsthe theias koinōnoi phuseōs*) sözüyle aynı anlama mı geliyor? Athanasios bunu şöyle açıklar:

Yuhanna sonra şöyle yazar; ‘Tanrı’da yaşadığımızı ve O’nun bizde yaşadığını bize kendi Ruh’undan vermiş olmasından anlıyoruz. ... Ve Oğul, Baba’nın Sözü ve Parıltısı olarak Baba’dadır; fakat biz, Ruh’tan ayrı olarak Tanrı’ya yabancı ve uzağız. Ve Ruh’un ortaklığıyla Tanrı’ya bağlanıyoruz; öyle ki, Baba’da olmamız bizden değil, ama içimizde yaşayan Ruh’tandır....O zaman Oğul’la benzerliğimiz ve eşitliğimiz nedir? Oğul, bir biçimde Baba’da ve biz bir diğer biçimde O’ndayız. Bu nedenle ne O’nun olduğu gibi olacağız, ne de Söz bizim gibi olacaktır.’⁴⁶

Bütün bunlar dikkate alındığında Athanasios'un, günümüzde genelde “yüceliğe erişmek” diye tabir ettiğimiz bir Kutsal Kitap gerçeğini vurguladığı, ama 2Pe. 1:4 ve Rom. 8:29'un terminolojisini kullandığı açıktır: “Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun.” Üçlübirliğin ikinci Kişisi'nin kardeşi olma ve “O'nun tanrısal doğasını paylaşma” yüceliğini vurgulamaktadır.⁴⁷

Ve böylece Athanasios, bana göre gelmiş geçmiş en hayati sorulardan birini ortaya atar: Yaratılışın nihai hedefi, Tanrı'nın yaratılış ve kurtuluş konusunda nihai hedefi nedir? Mesih'in yüceliğini görmemiz mi yoksa Mesih gibi olmamız mı? Rom. 8:29 (“Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi”) ile Yu. 17:24 (“Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana

verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum”) arasında nasıl ilişki kurulabilir? İnsan yaratılışının amacı Tanrı Oğlu'nun yüceliğini görmek mi? Yoksa amaç, o yüceliğin benzerliğine dönüşmek mi?

Athanasios, beni bu noktada huzursuz ederek daha derine gitmeme yardımcı oldu. Hedefin olmaktan çok görmek olduğunu vurgulamaya eğilimliydim. Bunun nedeni, Mesih'in yüceliğini görmeyi vurguladığımız zaman odağın O'nun üzerinde, Mesih gibi olmayı vurguladığımız zamanda odağın insan üzerindeymiş gibi görünmesiydi. Fakat Athanasios, Kutsal Kitap metninden uzaklaşmama izin vermedi. Tanrısallaşma terminolojisi, beni daha derin düşünmeye ve daha içten tapınmaya yönlendirdi.

Şimdiki anlayışım şuna benziyor: Yaratılışın nihai sonu ne olmak ne de görmek değil, *zevk almak* ve *sergilemek*. “İsa Mesih'in yüzünde parlayan yüceliği” sergilemek ve bundan zevk almak (2Ko. 4:6). Ve yüceliği *sergilemek*, hem ondan *zevk almakla*, zira en zevk aldığımız şeyi en çok yüceltiriz, hem de gelecek çağda yeni yeryüzünde bu zevkten gelen diriliş bedeninde yapacağımız *işleriyle* olur. Tanrı'nın yüceliğini sergilemek hem içsel hem de dışsaldır. Ruhsal ve fiziksel biçimde olacaktır. Tanrı'nın yüceliğini yüreğimizde, Mesih'i yücelten sevinç ve diriliş bedenlerimizde yaptığımız Mesih'i yücelten işlerle sergileyeceğiz.

Eğer nihai son bunlar değilse, gelecekteki *oluş* ve *görüş* hakkında nasıl konuşmalıyız? “Tanrısız özyapıya ortak olmak” ve “Oğul'un benzerliğine dönüşmek” ifadelerinden nasıl söz etmeliyiz? Gelecekteki *oluşumuz* ve *görüşümüz* konusunda benim tanımım şu olacak: İçimizde yaşayan Tanrı'nın Ruhu sayesinde, nihai kaderimizi kendimize hayran olmak ya da kendimizi yüceltmek değil, Tanrı'nın yüceliğini mahvolmadan *görebilmek*, Mesih'in yüceliğinden Baba Tanrı'nın kendi Oğlu için aldığı zevkle *zevk alabilmek* (Yu. 17:26),⁴⁸ ve bu zevkten gelen Mesih'i yüceltecek işler *yapabilmek*.

Ve bu şekilde Tanrısız yüceliğin vahiy dalgası, tüm ebediyet boyunca kutsalların içinde devam edecek ve büyüyecek. Her birimiz Mesih'i gördükçe ve Mesih'ten Baba'nın aldığı ölçüde Ruh aracılığıyla zevk aldıkça, yeni yeryüzünde sevgi ve yaratıcılık eylemleriyle dolup taşacağız. Böylece Tanrı'nın yüceliğiyle ilgili vahyi, her birimizin yaşamında yepyeni yollarla göreceğiz. Tanrı'nın Mesih'teki yüceliğinin zenginliğinin yeni boyutları, her gün yeni zevkler ve işlerle parlamaya devam edecek. Ve bunlar, Mesih'i tekrar tekrar görmek haline gelerek yeni zevkler ve işler meydana getirecek. Tanrı'nın yüceliğinin zenginliğinin sürekli büyüyen vahyi, böylece sonsuza dek devam edecek.

Ve biz, bunun yalnızca ezeli Tanrı Oğlu'nun insan doğası almasıyla mümkün olduğunu keşfedeceğiz, çünkü bu sayede insan doğamız O'nunkiyle birleşti ve O'nun yüceliğini daha da fazla sergileyebiliyoruz. Biz O'nun sonsuz güzelliğini sergileyebilelim diye O'nun sonsuz güzelliğinin insan biçimi aldığını sonsuz deneyimimizde öğreneceğiz.

Athanasios'un “tanrısallaşma” ifadesinden kaçmadığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Burada “akıllarımızın asla yeterince kavrayamayacağı büyüklükte bir lütf” vardır.”⁴⁹ Teşekkürler, Athanasios. Teşekkürler, Baba. Teşekkürler, Kutsal Ruh. İsa'nın adıyla, Amin.

Dip Notlar:

³⁶ Bu akımların etkileşimi için bkz. Millard J. Erickson, Paul Kjos Helseth, Justin Taylor, eds., *Reclaiming the Center: Confronting Evangelical Accommodation in Postmodern Times* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004).

³⁷ Bu cümleler E. Stanley Jones, *The Christ of the Indian Road* (New York: Abingdon, 1925), s. 155-157 kitabındandır. Bu eski kitaptan alıntı yapmamın nedeni, öğretinin önemini karartan bir vizyonu desteklemek için bazıları tarafından hararetle kullanılıyor olmasıdır.

³⁸ *NPNF* 4:xix.

³⁹ R.P.C. Hanson, *The Search for the Christian Doctrine of God: The Arian Controversy* (Edinburgh: T. & T. Clark, 1988), xxi.

⁴⁰ Athanasios ve doğru inanca sahip piskoposların İznik'te gerçeği korumak için kullandıkları bir diğer yol doğrulamalar kadar inkar noktalarını da işin içine katmaktı. Onların durumlarında bunlar 'lanet' denirdi. Şöyle ki: Hatalı öğretmenler kendi görüşlerini çoğunluktan kabul görmenin yolunu ararken, çoğu kez doğrulamalarla uzlaşmaya razı gelir ve ona farklı bir anlam verirlerdi. Ya da bazen doğrulayan metinler o kadar genel ve geniş olur ki dahil olmayan noktaların hatalı olduğunu ortaya koyamazlardı. Fakat bir inkar ele alındığında, o zaman ... [*kaynak metni burada kesilmiştir*]

[41-49 numaralı dipnotlar kaynak metninde eksiktir]

“Bağlam dışı bir Kutsal Kitap alıntısı, bağlam içinde olan manasından başka bir manaya sahip olamaz.”

Johnny V. Miller

Kilisede Para: Bereket mi, Sorun mu?

 Ken Wiest

 Şafak Tanı

Türk kilisesinin hayatında dış kaynaklı paranın rolü yıllar içerisinde çoğaldı. Yine de, yerel kilise yaşamında bağış vermek ve kilise önderliğinin desteklenmesi konularındaki Kutsal Kitap ilkeleri pek tartışmaya açılmadı. Bu makale, konuyu ileri götürme yönünde bir çabadır.

Kutsal Kitap verileri: Pavlus'un öğretileri

Kilise ve Para

Para hakkında birçok Kutsal Kitap metnini inceleyebiliriz,¹ ama bu kısımda odak noktamız kutsallar için toplanan paralar hakkındaki Kutsal Yazılar üzerinde olacaktır. 2Ko. 8. ve 9. bölümler, Pavlus'un para toplama konusunu en ayrıntılı biçimde ele aldığı yerdir. Bu bölümlerde ve Yeni Antlaşma'nın diğer yerlerinde gözlemlenebilir her ayrıntı, Yeruşalim'deki imanlılar için bu para toplama işleminin gönüllü ve bir kereye mahsus olduğudur.² Öyleyse, bu bölümlerde sunulan bağış vermek hakkındaki ilkeler ne kadar değerlidir? Önemli bir yorum ilkesi bu kararı vermemizde yardımcı olabilir. Eğer bariz biçimde belli bir zamana ve yere özgü bir durum lehinde sebepler ve güdüler varsa, o takdirde tartışılan ilkeler daha az bağlayıcı olabilir. Ne var ki, Pavlus'un bu iki bölümde verdiği teşvikler ve ileri sürdüğü düşünceler, sadece o döneme ilişkin değil, sonradan ele alacağımız zamandan bağımsız teolojik ilkeler üzerine bina edilmiştir.

İlk olarak, 2Ko. 8 ve 9'da imanlıları kilise için toplanan paralara katkı yapmaya isteklendirecek ilkeler açıklanır. Martin bu bölümlerden çeşitli noktaları özetler:

9:10,11	Para vermemizin arka planında Tanrı'nın bize sağlayışı vardır
8:9 ve 9:15	Rab'bin beden alması ışığında para vermeye istekli olmalıyız; ne var ki para vermekte bizi en çok teşvik edecek olan ve verilecek en önemli armağan, kişinin kendisini Rab'be adamasıdır (8:5)
8:1-2; 9:14	Para vermemiz tanrısal lütufla harekete geçer
9:5,7	Para vermemiz gönüllü olmalıdır
8:4	Para vermeye can atmak örnek bir davranıştır
8:1-3; 9:6,11	Fedakarca vermek methodur
8:1-3; 9:7	Para vermemiz sevinçle olmalı, zor bir görev gibi görülmemelidir
8:11-12	Verdiğimiz para orantılı olmalıdır. Sahip olduklarımıza göre vermemiz gerekir
8:13-15	Pavlus'un umudu kiliselerin ihtiyaçları oldukça birbirlerine karşılıklı yardım etmeleridir
9:8	Tanrı, fedakarca, istekle ve sevinçle verdikçe, yaşamak ve başkalarına da vermek için her ihtiyacımızı karşılayacaktır
9:12-14	Para vermemiz Tanrı'nın yüceltilmesine hizmet edecek ³

Bu bölümlerden vurgulanmaya değer pek çok fikir ortaya çıkar. İlk, bir imanlının ekonomik durumu, onun para vermesine engel değildir. Makedonyalılar zulüm altında ve yoksul olmalarına rağmen gene de fedakarca para verdiler (8:1-4). İkinci olarak, Pavlus'un teolojisinde, bu para toplama etkinliğine katkı yapmak Mesih'in bedeninin birliğiyle yakından ilişkiliydi. Yahudi olmayanlar, Yeruşalim'deki kiliseye yardım ederek onlara bağlılıklarını gösteriyorlardı. Dahası, Pavlus'a göre para vermek, kişinin kiliseye bağlılığının ve içtenliğinin gerçek olup olmadığını gösteren bir testti (8:8,24).

1Ko. 16:1-4'e göre Korintliler, paralarını maksatlı bir biçimde toplamalıydılar. Bu armağan için planlama gerekiyordu. Haftanın ilk günü, kişinin parasını kenara koyma zamanıydı.

Filipililer mektubu, bu konuyla ilgili olarak başka pek çok önemli görüş sağlar. Bu mektup, yoksullar için para toplamaktan değil, Filipililer'in Pavlus'un hizmetine sağladığı destekten, diğer bir deyişle bir hizmetkârı desteklemekten söz eder. Pavlus, 1. bölümde Filipililer'in Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğine kısaca değinir (1:4-5). Flp. 4:10-19'da bu işbirliğinin finansal desteği içerdiği açıktır.⁴ 1Ko. 9'a göre Pavlus, Korintliler'den parasal yardım kabul etmedi. Peki o zaman neden Pavlus, Filipililer'den yardım kabul etti ve bu yüzden onları övdü? Pavlus, önceden hizmet ettiği insanlardan bağış kabul etti, ama *halen hizmet ettiklerinden bağış almadı*.⁵ Diğer bir deyişle, Pavlus diğer yerlerde Müjde uğruna sürdüğü hizmetinin daha önce içinde hizmet ettiği ya da kurduğu (ve Romalılar kilisesi örneğinde görüldüğü gibi hizmet etmediği bile) kiliseler tarafından desteklenmesini bekliyordu. Fakat Pavlus, mesajının dinleyicilerin gözünde şüpheli duruma düşmesi korkusuyla, halihazırda hizmet ettiği insanlardan para kabul etmezdi. Flp. 4:17-19'da Pavlus, Filipililer'in bağışlarının ruhsal yönüne ve onlara sağladığı yararlaraya değinir (a. 17). Hizmeti desteklemek amacıyla para vermek ebediyette ödüllendirilir mi? Bu ayet, bu savı destekler.

Bir bütün olarak para verme konusunda aşağıdaki tespitler yapılabilir:

1. Para vermek, teolojide derine köklenmiş bir hizmettir.
2. Para vermek bir karakter sınavıdır. İmanlının sevgisinin, tanıklığının ve teolojisinin canlılığını ve gerçekliğini sınar. Fedakarlık, alçakgönüllülük, sevgi, hizmet ve cömertlik gibi Hristiyan özellikleri para vermeyi teşvik eder.
3. Para vermek, planlı yani maksatlı yapılmalıdır. Parasal olarak sahip olunan miktara göre bağış yapılmalıdır. Parasal kaynakların noksanlığı imanlının bağış yapmamasına bahane olamaz.

Önderlerin Desteği

Kilisede hizmet edenlerin finansal açıdan desteklenmesi hakkındaki metinler çok olmamasına karşın, Kutsal Kitap ilkeleri açıktır. Bu konuda en açık konuşan metinler 1Ko. 9:14-18, 1Ti. 5:17-18 ve Gal. 6:6-10'dur. Ayrıca para verme hakkındaki genel metin 2Ko. 8 ve 9, daha ileri bir bakış açısı sağlayacak bir çerçeve sunar.

1Ko. 9'da Pavlus, 8. bölümde açıkladığı bir ilkeyi tasvir eder. Daha sonra 10. bölümde bunu Korintliler'in durumuna daha yakından uygular. Tartışılan düşünce, diğer imanlıların uğruna kişinin haklarını ve ayrıcalıklarını feda etmesidir. Pavlus, tartışmayı putlara sunulan etlerin yenmesi konusuna başlatır, fakat 1Ko. 9:14-18'de bu kavramı, Müjde'nin bir hizmetkârı olarak hak ettiği şeyi, yani finansal desteği talep etmemesine uyarlar. Çeşitli anahtar noktalara dikkat etmenizi sağlamak isterim. Hizmetkârın hizmet ettiği kişiler tarafından desteklenmesi gerektiği ilkesi Rab tarafından kurulmuştur. Görünen o ki, bu destek hizmetler karşılığında verilen ücretten fazlasını içermelidir. Pavlus'un harman döven öküzün ağzının bağlanmaması hakkındaki tasviri kullanması (a.9), hizmetkârların geçimlerini verdikleri hizmetten sağlamalarının meşru olduğunu gösterir; ancak bunun tam zamanlı bir maaş olup olmadığı tartışılır (bkz. aşağıya) Akılda tutulmalıdır ki, bu ilke bozulamaz nitelikte değildir, zira Pavlus'un kendisi bu hakkını bir kenara koymuştur. Pavlus'un zamanında hami/veli ve onun desteklediği kişiler arasında finansal ilişki, mesajın kabul edilmesi konusunda potansiyel bir olumsuz etkiye sahipti. Bu durum, Pavlus'un Korintliler'den para kabul etmemesinde esas etken olmuştur.⁶

1Tim. 5'de imanlıların onurlandırması gereken kişilere odaklanır. Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülürdü. Pavlus, iki kat saygı ifadesiyle ne demek istediğini 18. ayette açıklar ("*çünkü*" bağlacına dikkat edin). Burada Kutsal Yasa'dan iki pasajı, Yas. 25:4 ve 24:15'i kullanarak hizmetkârın bir tür ücret alması gerektiğini okuyuculara anlatmaya çalışır. Buradaki odak noktası kilise önderine gösterilecek normal saygı ve onur değildir (krş. 1Se. 5:12, 13, İbr. 13:17). Bunun yerine, maddi bir ödemeye ilişkili özel bir gönderme vardır. Bu görüş, metnin bağlamıyla da desteklenir, zira gene parasal yardım anlamına gelen tarzda layık görülen dulların onurlandırılması da bu bölümde ele alınır.

Gal. 6:1-10'da Kutsal Ruh'un izinde yürümenin pratik sonuçları açıklanır. Bu bağlamda Pavlus, Tanrı sözünde eğitilen, kendisini eğitenle "*bütün nimetleri paylaşsın*" der. 6. ayeti izleyen ayetlerin 6. ayeti desteklediği bellidir, zira 7. ayette açık bir bağlaç yoktur. Antik kültürlerde çoğu insan, öğretmenin ihtiyaçlarının karşılandığını varsayardı. Bu varsayım, hami/veli kültürel dinamiğinin bir unsuruydu. Bunun yerine, bu imanlılar kendilerini yönetenlere her iyilikte yorulmak bilmez bir destek sağlamaya çağırılırlar, çünkü Ruh'a ekmek bunu talep etmektedir. "*Bütün nimetleri paylaşmak*" ifadesi finansal desteği

içermektedir. Pavlus'un 1Ko. 9'da söylediği gibi, ruhsal nimetleri onlarla paylaşması, fiziksel nimetleri de Korintliler'in elinden kabul etmesine olanak tanıyordu.

Bu ayetlerden bazı sonuçlar çıkarılabilir. Ruhsal hizmet için sağlanacak destek kiliseden öğretmene gelir. Bu, kilise ya da önder tarafından icat edilmiş ya da getirilmiş bir düzen değil, Tanrı'nın koyduğu ilkedir. Maddi destek, vaaz eden/öğreten ihtiyarların hakkıdır. Bu, kilisenin ihtiyarlarına onur göstermesinin bir yoludur. Ne var ki, burada tam zamanlı bir maaş vermek hakkında açık bir gösterge yoktur. 1Ko. 9:14'te kullanılan "geçim" sözcüğünün bu tarafa çekilmesi mümkün olsa da, ille de bu fikri desteklemesi gerekmez. Hoch, Yeni Antlaşma düzeninin tam zamanlı destek olmadığını ileri sürer.⁷

Özet olarak, Yeni Antlaşma'da kilise önderlerinin hizmet ettikleri kiliseden finansal destek alması gerektiği öğretilmektedir. Pavlus, başlattığı bütün kiliselerin bunu uygulamasını bekliyor görünmektedir. Kilise, bu sorumluluğu büyük ciddiyetle yerine getirmelidir. Kimin destek göreceği konusunu belirlemede anahtar etken, Tanrı'nın sözünü öğretme ve önderlik etme durumuna göre belirlenir. Kilise yönetiminde yer alan herkesin bu ücreti alması gerekmez. Başka iki etken daha göze alınmalıdır. Pavlus, esasen Müjde hizmetini yönetilebilecek suçlamalardan esirgemek kaygısıyla, doğrudan hizmet ettiği kişilerden kendi arzusuyla hiçbir şey kabul etmedi. İkinci olarak Yeni Antlaşma'da bir kilise, bir başka kilisenin önderine maaş vermek ya da o kilisenin hizmetini desteklemek maksadıyla finansal destek sağlamıştır. Diğer kiliseler için toplanan paralar, yoksulların kalkındırılması için tasarlanmıştır.⁸ Bu son ilkeye göre, Türkiye'deki kilise hizmetinin dışarıdan desteklenmesi konusu, Kutsal Kitap temeli ya da gerekliliği doğrultusunda daha iyi bir şekilde değerlendirilmelidir.

Müjdeleme Perspektifinden Yabancı Para Desteği

Yerel kilisenin, önderler ve hizmet için finansal destek sağlaması beklenmektedir. Fakat yeni bir kilise kurulduğunda ne olur? Önderi destekleyecek, hizmet giderlerini karşılayacak ya da bina kiralalarını ödeyecek olan kimdir? Bu, çözülmesi kolay bir konu değildir. Pek çok bakımdan Türk kilisesi önderlerinin yabancılar tarafından desteklenmesi, yerel Hristiyan topluluğun doğal ve köklü bir parçası haline gelmiştir. Bu makalenin geri kalanında böyle bir durumun sağlıklı olup olmadığı, kilise kurma ve hizmet üzerinde yapacağı uzun dönemli **olası** etkilerin ne olabileceği ve izlenmesi muhtemel yeni yöntemler ele alınacaktır.

Bağımlılık, yabancı dış desteğin yerel bir kilise içinde yarattığı sağlıklı dinamiği işaret eden bir sözcüktür. King bağımlılık belirtilerini şöyle özetler: dış destek, yerel imanlıların fedakarca vermelerine engel olur, kilise yeni ya da yerel desteği bulmayı başaramaz, yabancı destek yerel kilise destek yapısını bozar, yabancı fonlar kilise önderinin ücretlerinin, sigortasının ve emekliliğinin ana kaynaklarıdır, Yerel kilise önderleri yabancı fonlar yüzünden güçlerini abartırlar ve yerel kilise önderlerinin alacağı ücretler yerel ekonomi yerine yabancı fonlar tarafından belirlenir.⁹

Türkiye'de Türk asıllı bir önderi ya da hizmeti desteklemenin nedenleri anlaşılır görülmektedir. Alıcının finansal bakımdan ihtiyaç içinde olduğu besbellidir; Türk kilisesinin pek fazla kaynağı yoktur. Ne var ki, çözüm ne kadar sevgi dolu ya da şefkatli görünse de, sadece ihtiyacı karşılayacak parayı vermek değildir. Yabancı işçiler ile yerel kilise önderi arasındaki finansal uyumsuzluk, Türk kökenli bir hizmeti finanse etme hususunda gösterge olarak kullanılmamalıdır; Kutsal Kitap'ta böyle bir güdüyü doğrudan ima eden hiçbir şey yoktur.

Buna ek olarak, hizmetleri destekleme kararının ortaya çıkaracağı sonuçları değerlendirmek gereklidir. Yabancı fonlara bağlı olmak bir öndere ya da kiliseye uzun dönemde nasıl bir etki yapar? Saint şöyle bir yorum yapar, "Hizmet sahasında yaptığımız hiçbir şey yerli imanlıların kendi Yeruşalim'lerinde Tanrı'nın elçileri olma sorumluluğunu üstlenmelerine engel olmamalıdır."¹⁰ Allen, Endonezya'da yabancı finansal desteğin etkisi üzerine bir çalışma yürüttü: "Yerel kilise önderlerine para yardımı başlayınca yerel kilisenin büyümesi önemli/dikkat çekici bir yere ulaştı ve duraksadı."¹¹

Yerel kiliselerin ve önderlerin para yardımı yapmasının sonuçlarına, başka yazarlar da dikkat çekmiştir. En önde gelen uzun dönemli zarar, kilise büyümesindeki yavaşlama olmuştur. Allen, dört bölgeye ayırdığı bir Endonezya kentinde araştırma yaptı. Bölgelerin biri, yabancı kaynaklardan parasal yardım almıyordu. Büyüme ilk başta yavaştı, fakat sonradan hızlandı. Finansal yardımın sürdüğü diğer üç bölgede, büyüme ilk başta hızlı oldu, fakat sonra bir üst sınıra dayandı ve küçüldü.¹² McQuilken, yabancı fonlarla ilgili sorulması gereken dört önemli soru sordu:

1. Parasal yardım Mesih'e daha çok insan kazandırıyor mu?
2. Parasal yardım cömertlik, minnettarlık ve alçakgönüllülük içeren sağlam bir öğrenciliği teşvik ediyor mu?

3. Parasal yardım yerel kiliseyi onurlandırıyor mu?
4. Parasal yardım kilise içindeki cömert bağışçıları cesaretlendiriyor mu?¹³

Dış parasal yardımlar, minnettarlıktan çok yardımı alan ve almayan taraflar arasında çoğu kez kıskançlık ve çekişmeye yol açar. Allen, yerel Hristiyanlar'ın dış destek almasının sonucunda tespit ettiği üç dezavantajı şöyle özetler:

- Önderlerin yardımcı önderliği küçüldü ve sonra yok oldu.
- Yerel önderin bağışçıları memnun etmeye çalışması nedeniyle genel anlamda hizmet yara aldı.
- Müjdeleme çabaları yara aldı.
- Kilise topluluğu, önderin gözetimini kaybetti ve para vermeyi durdurdu.¹⁴

Bu bilgileri akılda tutarak, Türk kilisesi ve Türkiye'de kilisenin büyümesi için hizmet eden yabancı işçiler parasal konuları Kutsal Kitap ilkelerine göre sağlıklı biçimde nasıl düzenlemelidirler? Kimlerin nasıl desteklenmesi gerektiğine ilişkin ölçütler nedir?

Teklifler

Burada teklif edilen fikirlerin hiçbiri yepyeni değildir, ancak bunların birlikte yapacağı etki daha güçlü bir Türk kilisesine ulaşmak yönünde sağlıklı bir hareket sağlayabilir. Yabancı yardım almak, Türkiye'de kilise kurulması bakımından neredeyse bir ölçüt ya da beklenti halindedir. Bu yönelimi değiştirmek güç olacaktır, ama bu değişim olmaksızın Müjde'nin ve kilisenin uzun dönemde büyümesi engellenecektir.

1. Sorumlu biçimde para vermek konusunda düzenli öğretiler verilmelidir. Kilise üyelerine önderliği ve kilise hizmetlerini destekleme sorumluluğu konusundaki Kutsal Kitap ilkelerini öğretmek, para için yalvarmak değildir, bu öğretiler hepimizin ruhsal büyümemiz için son derece önemlidir. Pavlus'un para vermek konusundaki öğretilerinin ruhsal tabanlı ve Tanrı odaklı olduğunu hatırlayın. Finansal ihtiyaç konusunu Pavlus ortaya attı, fakat başkalarına yardım etmeye teşvik için kullandığı anahtar etkenler Mesih'in beden alması, Tanrı'nın lütfu ve bağış verme aracılığıyla Tanrı'nın yüceltilmesi de dahil olmak üzere teolojik unsurlardı. Yerel kilise, Tanrı'nın özünü öğretenlere para yardımını sağlama sorumluluğunu talep eden Yeni Antlaşma öğretilerine tabi olmalıdır.
2. Kilise ve hizmetlerde yabancı fonlara bağımlılığın artmaması için yeni ölçütler getirilmeli. Kiliseler, kendi iç kaynaklarıyla karşılayamadıkları sürece tasarlanan yeni hizmetleri ertelemelidirler. Bu elbette zor olacaktır, fakat eğer kilise hizmete destek için para vermeye şimdiden yanaşmıyorsa, neden daha yeni ve daha büyük bir şeye başlansın ki? Parası bizzat kilise topluluğu tarafından karşılanmadıkça yeni ya da daha geniş bir bina kiralanmamalı ya da satın alınmamalıdır; böyle bir karar kilisenin Tanrı'ya güvenmesinde büyük bir yarar sağlar, Tanrı'nın kendi elleriyle sağlamasını beklemek hayati derecede önemli bir derstir. Maalesef ters karar ("Haydi biz bu binayı satın alalım ve Rab'den para bekleyelim") sık sık "Tanrı'ya güvenme" konusunda "büyük bir adım" olarak nitelendirilir. Kira ya da önderin maaşı konusunda sürekli "sadaka almanın" yaratacağı olumsuz ruhsal durum, kalabalık olmaktan ya da "elimizdekiyle" idare etmekten çok daha ciddidir.
3. İnanlıların ekonomik durumları için dua etmek önemlidir. Ailelerini geçindirmek ve kiliseye yardım etmek amacıyla uygun işlerde çalışmalarını için imanlıların duaya ihtiyacı vardır. Ayrıca kiliseye para verirken ekonomi yerine teolojinin etkili olması için de dua şarttır.
4. Bazı kiliseler ve hizmetler, desteğin aşamalı olarak azalıp sıfırlanmasını göz önüne alabilir, almalıdır. Yayıncılık ve medya hizmetleri (radyo, televizyon) gibi diğer alanların, Türk kilisesi büyüyene ve bu tür hizmetleri destekleme aşamasına gelene dek, yabancı kaynak kullanmayı sürdürmesi gerekecektir. Yabancı kaynaklardan yararlanmak yerine, daha geniş çaplı yerel bir finans arayışına girilebilir. Bu seçenek, zor ya da verimsiz bulunup dışlanmak yerine, imanla denenmelidir.
5. Geriye kalan bir diğer zor konu eğitim programlarıdır. İlk önce öğrencilik/izleyicilik eğitiminin kalitesi programın 'paralı' ya da 'burslu' olmasına bağlı olmadığı kabul edilmelidir; Türkiye'de paraya dayanmayan ama büyük başarıya ulaşmış olan eğitim programları var (Hasat, Havari kursları mesela). Eğer ille de 'burslu' önderlik eğitimi istenirse, o ortama kabul edilecek bir öğrenci kaydedilmesinden önce dikkatlice incelenmelidir. Örneğin kilise öğrenci adayının karakteri, hizmeti, Tanrı'dan aldığı çağrısını kabul ediyor, onaylıyor mu? Bütün bunlar yeterince bir zaman içerisinde gözlemlendi mi (yıllarca sürmesi gerekebilir)? Eğitimden sonra hizmet ederken başka bir işe ihtiyacı olacağını kabul ediyor mu? Önderlik eğitimi alırken öğrencilerin normal bir işte çalışması, hizmet etmesi talep

edilmelidir; yani eğitim alırken eğitimden sonraki durumu yaşamak gerecektir.. Eğer eğitiminin sonunda dış destek *beklentisi* varsa, bu beklenti kısa sürede bir bağımlılığa dönüşebilir.

Türkiye'nin mevcut durumunda sorulması gereken bir soru, mütekabiliyetle ilgilidir. Bu, 2Ko. 8 ve 9'da Pavlus'un gösterdiği gibi önemli bir konudur. Türk kilisesi, kendilerine dışarıdan finansal destek verenler için ne yapabilir? Bir öneri elbette, kendilerine destek olanlar için Türk imanlıların düzenli olarak dua etmeleridir, fakat bu soru gene de Türk kilisesi adına yaratıcı düşünceye açık bir alan olarak kalmalıdır. Kıyaslandığında sadece bir hatıra gibi görünse de, önemi asla azımsanamaz.

Everts'in işaret ettiği gibi, "...Pavlus için parasal konular her zaman önemli teolojik imalar barındırırdı, para talepleri ise Müjde'yle ilişkilendirilirdi."¹⁵ Yabancı finansal destek hakkında sorulacak en önemli soru, "Bu eylemin kilise ve Müjde için uzun dönemli yararları ya da olumsuz sonuçları nelerdir?"

Sonuç

Türkiye kilisesi sayıca büyümüş ve büyümenin devam edeceğine dair büyük bir beklenti vardır. Kilisenin ruhsal büyümesini ölçmek ise daha zordur. Yerel kilisenin para yardımları, sağlığını gösteren bir barometredir. Yerel kiliseniz ne kadar olgun? Kilise topluluğunun hizmetlerin desteklenmesi konusunda Kutsal Yazılar'la daha uyumlu bir tutum takınması için ne gibi tedbirler alınmalıdır? Türkiye'de uzun vadeli ve canlı kiliselerin geleceği bu sorulara verilecek cevaplara bağlıdır.

Dip Notlar:

- ¹ Luka Müjdeyi, parayı konu eden pasajlarla doludur (öne çıkan örnekler Luk. 12:13-34 ve 16:1-9). Mat. 6:19-34 de anahtar bir pasajdır.
- ² J. M Everts, *Dictionary of Paul and His Letters*'de "Financial Support," , ed. Gerald F. Hawthorne, Ralph. P. Martin and Daniel G. Reid (Downers Grove, Illinois: Intervarsity Press, 1993), s. 297.
- ³ Ralph P. Martin, *Worship in the Early Church* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 1964), s. 84-86.
- ⁴ Peterman, 1:3-11'de Filipililer'in parasal desteği konusunda daha derin bir "teolojik yansıma" görür, fakat o paragrafı sözlü bağlar yoluyla 4:10-19'la ilişkilendirir (G. W. Peterman, *Paul's Gift from Philippi* (Cambridge: Cambridge University Press, 1997), s. 92).
- ⁵ Everts, "Financial Support" hakkındaki makalesinde bunu vurgular, s. 297.
- ⁶ Peterman, *Paul's Gift*, s. 210. Kitap esasen Filipililer'le olan ilişki hakkında olsa da, Peterman'ın ortaya koyduğu tespitin çoğunun Korint için de önemli bir etken olduğu görülür. Pavlus, verdiği mesajın engellenmemesi uğruna (*A.g.e.*, s. 88) Korint'le olan ilişkisinde sıkıntılar yaşamaya razıydı (onların hayırseverliğini geri çevirmesi, büyük bir utanca yol açabilirdi).
- ⁷ Carl Hoch, *All Things New* (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 1995), s. 240.
- ⁸ Robertson McQuilken, "Should We Stop Sending Missionaries?" *Missions Frontiers*, Eylül 1999. Ayrıca daha önce dediğimiz gibi 2Ko. 8,9'de tartışılan para toplama sadece bir sefer ve bir kilise için yapıldı. Bu toplanmanın arkasındaki teolojik nedenleri (Yahudi olmayanların Yahudi imanlıları destekleyerek aralarında birliği vurgulamak) başka kiliselerin durumuna uymazdı.
- ⁹ James King, "Developing a Financial Base," *Core Issues for Church Leadership in Global Ministry* adlı bir dersten yayımlanmamış notlar (Clarks Summit, Pennsylvania: Baptist Bible Seminary, 2004), s. 6.
- ¹⁰ Nate Saint, "Looking at Missions from Their Side, Not Ours," *Missions Frontiers*, May 6, 1998.
- ¹¹ Wayne Allen, "When the Mission Pays the Pastor," *Mission Frontiers*, Jan/Feb 1999, s. 5.
- ¹² *A.g.e.*
- ¹³ McQuilken, "Should We Stop....?" *Missions Frontiers*, s. 6,7.
- ¹⁴ Allen, "When the Mission....," s. 5.
- ¹⁵ Everts, "Financial Support," s. 295.

"Asıl kültürel ortamından ve yazarın niyetinden koparılmış herhangi bir Kutsal Yazı metni, sokaklarda dolanan ve suiistimallere karşı savunmasız kalan evsiz barksız bir çocuğa benzer."

Sandy ve Abegg